

“Hak verilmez alınır! Zafer sokakta, işgalle, grevle direnişle kazanılır!”

Sayfa: 6

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2022 / Sayı: 148

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar ve OPPO, Darca Sarkuysan, Bursa Tofaş, Oyak Renault ve SCM, İstanbul Xiaomi Salcomp fabrikalarından, Gebze ve İzmir'den metal işçilerinden, Bakırköy Belediyesi grevinden haberler

Sayfa: 2-3-4

GREV HAKKI GREVLE SAVUNULUR!

Grevcilerin çoban ateşinin etrafında kenetlenelim!

İşçi sınıfı ve emekçi halk olarak birliğimizle, örgütlülüğümüzle, üretimden gelen gücümüzle almadığımız ve korumadığımız haklar bir anda tırpanlanabiliyor, ücret zamları eriyip gidiyor, iktidar ve sermaye her daim kaşıkla verdiği kepçeyle geri alıyor.

Grev hakkı işte bu yüzden çok önemli. Hatta işçi ve emekçi için hakların en önemlisi. Hak almanın, hakkını savunmanın tek güvencesi. O kadar ki grev hakkı da ancak grevle kazanılabilmektedir. Dünyada da bu böyle Türkiye'de de... Türkiye'de Kavel işçileri 1963'te yaptıkları fiili işgal ve grevle bu hakkı ülkenin yasalarına yazdırdılar.

12 Eylül'ün işçi düşmanı sermaye dostu askeri diktatörlüğü en önce bu hakkımıza saldırdı, AKP'li yıllarda Erdoğan grev yasalarında rekor kırdı. Şimdi bu en önemli hakkı yeniden ve yine grev yaparak kazanmanın zamanıdır!

Geçtiğimiz yıl grev ateşini yakanlardan Bel Karper ve Bakırköy Belediyesi işçileri grevlerini yeni yıla taşıdılar. Onlar sadece kendi sözleşmeleri için grevde değiller, tüm işçi sınıfının hakkı için çoban ateşini yaktılar, öncü bir mücadele veriyorlar. Metal işçileri MESS'e karşı 14 Ocak'ta grev kararı aldı. En büyük patron örgü-

tüyle işçi sınıfımızın en öncü ve örgütlü kesimini oluşturan metal işçileri karşı karşıya. Patronlar arkalarına iktidarı aldılar. Grev yasalarına bel bağlıyorlar. Biz ise emekçi halk olarak metal işçilerinin etrafında kenetlenmeliyiz. Bu grev hepimizin grevidir!

MESS ve istibdad rejimi el ele vermiş karşımdadır. Bakmayın patronların şikâyet ettiklerine, işçiye karşı hep baskıcı ve keyfi yönetimden yana oldular. Yarın da işçi şalteri indirir indirmez iktidarın kapısına koşacaklar. Bu yüzden metal işçileri MESS'i ezdiğinde, ya da farklı sektörlerden greve çıkan hangi fabrika olursa olsun işçiler üretimden gelen güçleriyle sermayeye galebe çaldığında emekçi halkın istibdada karşı zaferi de yakınlaşacaktır!

Kamu emekçisi de sendika hakkını fiilen sendikasını kurarak kazanmıştır. Toplu görüşme tiyatrosunda belirlenen sefalet zamlarına, iktidarların kamu emekçisinin hakkına sadaka muamelesi yapmasına dur demenin yolu toplu görüşmeyi fiili grevle toplu sözleşmeye çevirmekten geçecektir. Zamlar eriyip gidecek emekçinin elinde üretimden gelen gücü kalacaktır. Yılda bir zam yapıyor ücretler 365 gün enflasyon karşısında eriyor ise işçinin emekçinin de her an elinde olan bir mücadele aracına ihtiyacı

vardır. Bu araç grevdir! Yasal grevdir, fiili grevdir, işgali grevdir! Koşullar neyi gerektiriyorsa o şekilde işçinin emekçinin meşru şekilde üretimden gelen gücünü kullanmasıdır! Grev hakkı EYT'yi, 3600 ek göstergiyi seçim pazarlığı olmaktan çıkaracaktır. Hak sahibi hakkını bileğinin gücüyle alacaktır.

İşçi emekçi grev dediğinde siyasetin de çehresi değişir. Türkiye'nin dört bir yanı grevlerle kaplandığında sermayenin düşman kardeşleri Cumhuriyet ve Millet İttifaklarının dışında işçinin emekçinin ittifakı ve gücü kendini gösterecektir. Memleketin kaderi parababasının, tefecinin, müteahhidin, çetelerin ve emperyalistlerin elinden kurtarılacak, adım adım memleketin gerçek sahibi emekçi halkın eline geçecektir.

Gelin eklemek ve hürriyet için örgütlenelim ve mücadele edelim. Her fabrika bir Kavel olsun! Grevlerin çoban ateşi etrafında kenetlenelim!

Kavel işçileri başta olmak üzere bedel ödeyerek mücadele eden tüm işçi ve emekçilerin mirasına, sınıfımızın kazanımlarına, haklarımıza sahip çıkalım ve çocuklarımıza onurlu bir gelecek bırakalım!

Chen Solar İşçi Komitesi

Ne istediyssek söke söke aldık!

Dostlar herkese merhaba, öncelikle Chen Solar işçileri olarak mücadelemize verdiği destek için Gerçek gazetesine teşekkür ediyoruz. Biz fabrikamızda son dönemde hep beraber mücadele ediyor hep beraber öğreniyoruz. Fabrika sadece ekme tekniği değil aynı zamanda sınıf mücadelesini bizlere öğreten bir okul haline geldi. Son dönemde fabrikamızda bir dizi talebimiz patron tarafından ya reddedildi ya da çeşitli vaatlerle aylarca oyaladılar bizi. Başlıca taleplerimiz mescid, soyunma odası, yeni bir çay ocağı, deponun toz ölçümünün yapılması, su sebillerinin yenilenmesi ve bir servisin ikiye bölünerek ek bir servis aracı koyulmasıydı. Bu taleplerin çoğu ya reddedildi ya da geçiştirildi. Biz de buna karşı geçtiğimiz ay bir uyarı eylemi yaptık ve bu eylemden sonra patron servis dışındaki taleplerimizin 15 Aralık tarihine kadar biteceğini, ek servis ise koymayacağını söylemişti. Biz de 15 Aralık gününe kadar bekledik fakat 15 Aralık günü geldiğinde taleplerimizin hiçbirini gerçekleştirilmedi. Bunun üzerine yeni bir eylem planı ha-

zırladık ve ilk başta alkışlarla ve sloganlarla fabrikada bir yürüyüş gerçekleştirdik. Daha sonra ise üretimden gelen gücümüzü kullanarak bir hafta boyunca bizim huzurumuz kaçarsa onların da kâr edemeyeceğini onlara gösterdik. Bu süreçte hepimiz omuz omuza verdik. Kimseye değil, yanı başımızda çalışan arkadaşımıza güvendik ve patronu dize getirdik. Eyleme başladığımızın ikinci günü yeni su sebilleri geldi. Buna zaman çizilmeyen çay ocağının genel müdürlüğüne gönderildi. Depo alanının toz ölçümü için bir şirketle anlaşıldı ve deponun toz ölçümü yapıldı. Hepsinden daha önemlisi daha önce kabul edilmeyen ek servis talebimiz kabul edi-

lererek istediğimiz güzergaha ek bir servis koyuldu.

Taleplerimizin küçük talepler olduğunun, bunların derterimize derman olmayacağını farkındayız. Ama önemli olan birlik olup mücadele edince kazandığımızı görmek. Önemli olan en ufak hakkı dahi söke söke almamız gerektiğini öğrenmek. Önemli olan tek başına bir kurtuluş olmadığını görmek ve fabrikayı "ya hep beraber ya hiçbirimiz" diye inlemek... Biz kararlıyız. Daha iyi koşullarda çalışmak için bundan sonra da omuz omuza verecek ve hep beraber sömürünün ortadan kalktığı, çocuklarımızın onurlu bir gelecek bıraktığımız yarınlara giden yolun taşlarını döşemeye devam edeceğiz.

Bursa TOFAŞ'tan bir işçi

Üretimden gelen gücümüzü kullanarak yumruğumuzu masaya vuralım!

Asgari ücrete %50'ye yakın zam yapıldı. Türk Metal'in taslağının fiyasko olduğu artık bütün işçiler tarafından biliniyor. Asgari ücrete yapılan zam, sendikacıları o kadar rahatsız etti ki, fabrika içindeki tepkileri gördükten sonra böyle bir zam keşke olmasaydı demişlerdir. Tepkilere cevap bile vermiyorlar artık! Taslağın tamamını alsalar bile, kimse için bir anlam ifade etmiyor artık, çünkü son iki yılda asgari ücrete yüzde 75'in

üzerinde zam yapıldı. Bize açıklanan taslak dalga geçer gibi komik! En son aldığımız maaş asgari ücretin altında kaldı. 2006'dan beri Türk Metal Sendikası son iki sözleşme zammını saymazsak (son iki sözleşme 2015 eylemlerinin sonucunda oldu) 2006'dan beri enflasyonun bir puan üstünde zam aldılar. Yüzde 5, yüzde 6, yüzde 8 zamları bizlere güzel, iyi diye yutturmuşlardı. Bu yüzden 10-15 yıllık çalışanların saat ücretleri, dü-

şük oluyor. Asgari ücrete her zam yapıldığında asgari ücret ile aynı seviyeye yaklaşıyoruz. Artık kimseyi kandıramazlar. Bütün taslağı alsalar bile iyi bir sözleşme diye yutturamazlar. Tofaş'ta çalışanların bulunduğu sosyal sayfada, sendikaya karşı haklı ve yerinde eleştiriler yapıldı. Artık işçiler ne Tofaş yönetiminden ne de sendika temsilcilerinden korkmuyor. Tofaş yönetimi ve sendika işçilerin gazını almak için, yıl sonunda cumhuriyet altını vereceklerini açıkladılar. Sırf işçileri yatıştırmak için veriyorlar. Pandemi, duruşlarda çalışmaya düşüncemeyen sendika ve Tofaş yönetimi, asgari ücret zammından sonra artan tepkilere karşı altın vererek tepkileri savuşturmaya çalışıyorlar.

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

MESS'in düşük ücret dayatmasına karşı ve sendikaların taslağı yukarı yönde revize etmesi için üretimden gelen gücümüzü kullanmak zorundayız!

OYAK Renault yönetimi tedarik sorunu nedeniyle Ocak ayının 17'sine kadar üretim yapılmayacağını açıkladı. Tedarik sorunun ne zamana kadar süreceği ise belli değil. MESS patronlarının düşük zam dayatması nedeniyle uyuşmazlık tutulurken, süreç adım adım greve doğru gidiyor. Türk Metal'in MESS'e sunduğu taslağın yetersiz olduğunu işçiler olarak sürekli dile getiriyoruz. Asgari ücret açıklanmasından sonra taslağın yenilenmesi talebi daha fazla konuşulmaya başlandı.

Şube başkanı ve işyeri temsilcileri ise "taslağın yenilenmesinin yasal olarak mümkün olmadığını" söylüyorlar. Eğer ki hiçbir değişiklik yapılamıyorsa olsaydı, o zaman bu bir taslak olmazdı. Adı üzerinde taslak ve taslak olduğu için de taraflar toplu görüşmenin her aşamasında her bir somut maddede karşılıklı olarak değişiklik yapabilirler; öneri sunabilir, bir maddeyi tümünden ortadan kaldırabilirler. Taslakta değişiklik yasal olarak mümkün değil demek toplu pazarlığın mantığına da aykırı, yasal

sisteme de aykırıdır. Taslakta her iki taraf da imza aşamasına kadar öneri getirebilir, revizyon isteyebilir. Şube başkanı ve işyeri temsilcileri mümkün değil diyerek geçiştirmeye çalışıyorlar. Yaşanan bu durum işyeri temsilcilerine karşı güvensizliği oluşturuyor. Fabrika içinde yapılan eylem ve basın açıklamasına katılımın ve desteğin düşük olması sendikaya karşı güvensizliği ortaya koyuyor. MESS patronları dövizin artması ile birlikte işgücü maliyetleri düşmesine rağmen düşük ücret

Darıca Sarkuysan'dan bir işçi

Birleşirsek MESS'i yeneriz!

Her şeyden önce biz metal işçilerinin yaşadığımız MESS sürecindeki ana talebimiz insanca bir yaşam ücretinin netlenmesidir. Taslaklar revize olması lazım. (Kim taslak revize edilemez diyorsa o yalan söylüyor.)

Ayrıca biz metal işçileri olarak önemseyemediğimiz önemli bir hususta önceki MESS süreçlerinde gördüğümüz yanlışların tekrarlanmamasıdır. Şöyle ki bizim sendika yöneticilerimiz sürecin içinde biz işçilerin varlığını göz ardı ediyorlar. Bu yanlıştır. Sendika yöneticilerimiz kendi başlarına olmadıklarını unutmamalıdır. Buradan bir kez daha hatırlatıyor ve bütün işçi kardeşlerimin de bu konuda hassasiyetlerini ifade etmek istiyorum. Çünkü MESS biz işçilerin emeği üzerinde oynamaktadır. Bu emek gaspı zeminine sendikaların da dahil edildiklerini biliyoruz. Şayet sendikalar patron yanlısı değil, işçilerin yanında ise bunu bizlere açık biçimde göstermeli, geçmiş dönem satış pratikleri yapılmamalıdır. Gözümüzün kulağımızın üzerlerinde olduğunu, her şeyin farkında olduğumuzun bilinmesini istiyoruz. Bizlerin fikirleri alınmadan iradelerimiz yok sayılarak imza atılmasın. Taleplerimiz haklıdır, kabul edilmelidir.

Buradan bütün metal işçisi kardeşlerime de sesleniyorum; kendi öz gücümüze güvenerek örgütlülüklerimizi sağlamlaştıralım, komitelerimizi, meclislerimizi daha yaygın kurarak güçlendirelim.

MESS'e ve onun sendika ağalarına karşı kendi gücümüzü birleştirelim ve gücümüzü göstermekten çekinmeyelim.

Birleşirsek MESS'i Yeneriz!

Gebze'den bir metal işçisi kadın

Birleşen işçiler yenilmezler!

Merhaba yoldaşlar. Ben Gebze'de bir telefon fabrikasında çalışıyorum. Fabrikamız geçen ay büyüme hedefi ile yeni bir hat açarak yaklaşık 60 kişiyi kısa bir süre içerisinde işe aldı. Yeni arkadaşlarımız bizimle iki hafta çalıştılar. İşe yakın olmak, servis güzergahında ikamet etmek için evini taşıyanlar bile oldu. İki haftanın sonunda yönetim, bir cuma günü tüm işçilere idari izin verip, "verimlilik düşük, ekonomi kötüye gidiyor" açıklamasıyla 45 kişiyi telefonla arayıp işten çıkarttı. Bu 45 arkadaşına ihbar tazminatları ile bir maaş verildi. Fakat hayat pahalılığı başını almış giderken, emeğimizin karşılığı diye aldığımız üç kuruş para pul olmuşken bu ödenen tazminatın da bir anlamı olmadı. İçeride mücadele eden arkadaşlar olarak işte o zaman dedik, bu fabrika örgütlü olsa, biz böyle bir toplu işten çıkartma ile karşılaşsaydık atılan arkadaşlar deneme süresinde olsalar dahi buna engel olmak için birlik olur, bunun hesabını mutlaka sorardık. Tüm bunların ardından üretim müdürü sağda solda insanlara işten atma korkusu yaradı diyor. Biz her gün işsiz kalma korkusu ile baskılanıp yöneticilerin istediği üretim hedefine yetişmeye zorlanıyoruz. Yaşanan bu haksızlıklardan çıkardığımız dersler büyük. Varsın patronların derdi sipariş olsun, disiplin olsun, verimlilik olsun, baskı yöntemleri de işten atmak, para cezası kesmek olsun. Biz işçiler yoksak ne sipariş kalır ne verimliliği kalır. Atılmayıp kalan işçi kadrosu olarak mücadelemizden vazgeçmeyecek, patronların işçi sindirme stratejilerine boyun eğmeyeceğiz. Biz hakkımız olanı almak için birlik olup onurumuzla mücadele edeceğiz.

zammını dayatmaya çalışıyor. Bu tutumlarının tek açıklaması olabilir, o da daha işçinin örgütlü mücadelesiyle karşılaşmamış olmalarıdır. Metal işçileri olarak MESS'in dü-

şük ücret zammı dayatmalarına karşı durmalıyız. Üretimden gelen gücümüzü kullanabilmek için birlik ve beraberlik içinde hareket ederek hakkımızı almalyız!

Gebze'den bir metal işçisi

Hak ettiğimizi almak için birlik olma vaktidir!

"Nefes aldığım müddetçe umut etmeye devam edeceğim. Nefes aldığım müddetçe gelecek için kavga vereceğim, insanın, güzel ve güçlü, kendi tarihinin akışına yön vermede hâkimiyet kurduğu ve bu tarihin sınırsız mutluluk ve neşenin ufuklarına aktığı bu parıldayan gelecek için savaşa geçim."

Lev Trotskiy

Bütün işçi ve emekçi dostlara selam olsun. Gebze'den bir metal işçisiyim. Devlet halkın mı sermayenin mi dostlar? Artık mevcut hükümet geçmiş yılları örnek gösterip gururlandığı ne kadar konu varsa bunun fazlasını günümüzde bize yaşatmaya başladı. Artık zamlı yatan zamlı kalan bir millet haline geldik. Hep bir vaat hep bir duygu sömürüsü. Dövizi bir gecede indirmekle övünüyorlar ama market fiyatlarına zam sürekli kapıda. Mademki devletin bu kadar gücü vardı diyorum kendi kendime, peki bu zamana kadar neden beklendi de zamanında bir müdahale olmadı? Her yanından samimiyetsizlik, entrika akan mevcut hükümet

her yaptığı hamlede halkı daha fakir zengini de daha zengin yaptı. Geçmiş geleceğin aynasıdır, bu durumda 1950'lerde başlayan krizler ve darbelerle geldiğimiz günlere hep aynı senaryoyla geldik. Her hükümet hep bir vaat verdi ama toplumumuz on yıllardır hep aynı gündemde: krizlerle, enflasyonla, askeri darbelerle, baskıcı rejimlerle hak ettiği refahı bir türlü yakalayamadı. Ama artık dur demenin vakti geldi dostlar. Birlik ve mücadele zamanı geldi dostlar. Bunlara hak ettiğimizin bu olmadığını göstermenin vakti geldi dostlar. Üreten bizler isek neden ürettiğimizi alamıyoruz, inşa ettiklerimizde oturamıyoruz? Hep zengin azınlığın yanında fakir, yoksul olmak zorunda mıyız? Hayır dostlar. Gelir adaletsizliği olmak zorunda mı? Hayır dostlar. Bunu ortadan kaldıracak olan bizleriz. Renkleri, inançları, ayrımları bir kenara bırakarak birlik olmalıyız.

Kendi elimizle işlediğimiz çelik gibi, ağaç gibi, elimizde yaptığımız makinalar gibi kendi devletimizi kuracağız ve bu değişmez gibi görünen milletimizin

kaderini ellerimizle değiştireceğiz. Çünkü bunu hak ediyoruz. Savaşlar oldu cephede hep biz savaştık, krizler oldu faturasını biz ödedik. Enflasyonlar oldu boğazımızdan kısıtık ama bizi yönetenler vaatlerden başka bize ne verdiler? Hep hamasi nutuklar atıldılar ama ne zaman halkın yanında oldular? Pandemi oldu ücretsiz izin çıkardılar. Sendikal hak istedik patronlara yedirttiler. Ne verdiler bizlere yalandan başka? Mücadele edeceğiz, inanmayacağı bunlara ve kendi devrimimizi yapacağız. Birlik ve bir bütün olarak dostlar kendi kaderimizi kendimiz belirleyeceğiz. Yaşadıklarımız ortak yaşatanlar aynı ama buna mecbur değiliz. Hayalini kurduğumuz yaşam için, özlediğimiz yaşam için, sermayenin ücretli kölesi olmamak için, değeri olmayan yönetenlerin ezdiği bir halk olmamak için, kendi devletimizi, hak ettiğimizi almak için birlik olma vakti geldi dostlar. Elimizde kaybedecek bir şey bırakmayanlara karşı mücadele için devrimin yolu ne kadar uzun olursa olsun adım atma vaktidir.

İstanbul'dan Xiaomi-Salcomp işçisi

Çok çalıştık, çok ter döktük, şimdi hesaplaşma zamanı!

Merhaba arkadaşlar. Ben Xiaomi-Salcomp telefon fabrikasında çalışan bir işçiyim. Bildiğiniz gibi Eylül ayında büyük bir mücadele sonrasında Türk Metal Sendikası'nı fabrikamıza soktuk. Sendika yetkisinin alınmasından itibaren 4 ay olmasına rağmen halen toplu iş sözleşmemizi imzalamadık. 70 maddeden 66 tanesi kabul edilirken, en önemli maddeler olan zam, ikramiyeler, vardiya ve molaları kapsayan maddeler üzerinde anlaşma sağlanamadı. Bunun sonucunda sözleşme süreci arabulucuya gitti. Çok yoğun çalışmamıza ve yüksek bir üretim yapmamıza rağmen, patron her gün milyonlar kar ederken istediğimiz 3 ikramiyeye göz dikiyor ve bize 2 ikramiye teklif ediyor.

Ekonomik sıkıntılarımız artarken, sabah bir zam akşam ayrı bir zamlı karşılaşırken bizim maaşlarımız da her gün eriyor ancak patronların karları artmaya devam ediyor. İşçiler her geçen gün fakirleşirken, patronlar her geçen gün

zenginleşiyor. Böyle bir ekonomik kriz döneminde maddi durumumuzu iyileştirebilmek için hemen sözleşme şartlarımızın kabul edilmesini istiyoruz. Çok çalıştık, çok ter döktük, şimdi hesaplaşma zamanı!

İzmir Serbest Bölge'den metal işçisi bir kadın

Kaybedecek vakit yok birlik olmalıyız

Merhaba. Ben İzmir'in iyi ve en güzel iş imkanı olan ama aynı zamanda en kötü şartları da insanlara reva gören Gaziemir serbest bölgede araba parçası üreten bir fabrikada çalışmaktayım. Fabrikada sayımız az olduğu için servis yok, yemek yok. İşinize geliyorsa diyorlar. Bu kış ve soğuk günlerde gidip gelmek zorken birde covid belası var. Bazı arkadaşlar çift vesaitle gelip gidiyor, ben de bunlardan biriyim. İnanın öyle zamanlar oluyor ki İZBAN'da sosyal mesafeyi bırakın sağa sola dönemiyoruz, kucak kucağa yolculuk yapıyoruz.

Fabrikada sendikalaşma olmasının diye patron ve patron yandaşları insanları birbirlerine düşürmüşler. Birlik olmasın, iki insan bir araya gelmesin diye herkese farklı farklı konuşuyorlar. Ama aslında aldıkları ücret aynı. Sadece herkes ben daha iyiyim, beni daha çok seviyorlar diye yetiniyor. Yılbaşı geldi, insanlarda beklenti var hâliyle ama ne bir bayram ne bir yılbaşı ikramiyesi bile yok. Sözde en dindar olan kendileri ama Ramazanda erzak bile veren bir firma değil. Asgari ücretten bir tık fazla maaş ödemesi yapılıyor ama onu da insanlara patronun gönlün-

den koptuğu para diye gösterip insanları sömürüyorlar.

İnsanların uyanmasını birlik olmasını istemeyen patronlar her yerde aynı oyunları oynuyorlar sendika gelirse kapıları kapatıp gideriz, batırız diye ağlıyorlar. Türkiye'nin hali belli her şeye zam işçiye gelince ezilmeye devam, ama kendilerine gelince kâr üstüne kâr. Bu böyle nereye kadar gidecek belli değil. Ama belli olan bir şey var patronun bizi birbirimize düşürme numaralarına inanmayı bırakırsak ve birlik olursak o zaman biz kazanmaya başlayacağız.

Bursa SCM'den bir işçi

Greve Kavel'i öğrenerek hazırlanıyoruz

Merhaba dostlar, tüm işçi sınıfını SCM çalışanları adına selamlıyorum. MESS'in metal işçilerini kavgaya çağırması üzerine yeni yıla direniş ve mücadele ile giriyoruz. Fabrikalarda işgal, grev, direniş sloganları atmaya başladık. MESS metal işçisinin gücünü geçmişten biliyor, ama sanırım unutmuşa benziyor, bizim için mesele değil hatırlatırız. Bizim kökenimiz Maden-İş'ten Kavel'lerden, Netaşlardan, işgal'lerden, grevlerden geliyor. Tarih bizi direnişlerimizle yazdı. Yeni tarihler yazmamız için de üzerimize düşen sorumluluğun bilinciyle hareket edeceğiz.

Kendine sendika diyen diğer kuruluşların ne yaptığı beni fazla ilgilendirmiyor ama ortada bir gerçek var ki üye çoğunluğu onlarda. Türk Metal, 12 Eylül'den bu yana metal işçisini MESS ile birlikte esaret altına alan bir kuruluş. Öyle bir

durumdayız ki MESS ve işverenlerle mücadelemizin dışında bir de bu kuruluşu harekete geçirmeye çalışıyoruz. Ama biz bunun için sendika ağalarına değil o sendikanın üyesi olan ve gerçekleri gören metal işçisi kardeşlerimize güveniyoruz. Yoksa sendika ağaları geçmişte olduğu gibi esip gürledikten sonra sözleşmeyi bir gece yarısı veya bir bayram arifesinde imzalıyor.

Metal işçisinin MESS kapsamında olan işyerlerinin saat ücreti eridi tükendi. Biz tüm işçiler olarak gücümüze güvenip sahneye çıkalım. Kazanan biz oluruz. Biz SCM işçileri olarak sıramız geldiğinde grev bayrağını dalgalandırırız. Grev eğitimlerine başladık. Bir saat iş bırakarak hep birlikte Kavel filmi izledik. Hazırlıklarımız devam edecek. Tüm işçilerle bu grevi örmeye devam edeceğiz.

Tuzla OPPO fabrikasından bir işçi

Asgari değil insanca bir yaşam için örgütlenelim!

"Fabrikayı işçiler çalıştırır
İşçileri bir milyoner
Ben diyorum ki size
Fabrikayı işçiler çalıştırır..."

Merhaba arkadaşlar, OPPO telefon fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Bu ülkedeki milyonlarca işçi emekçi gibi biz de uzun zamandır asgari ücret kararını bekliyorduk. Açıklamaya göre asgari ücret 4253 lira oldu ve bizi enflasyona ezdirmeyeceklerini iddia ediyorlardı. Oysa daha aralık ayında bile dört kişilik bir ailenin temel gıda ihtiyacını karşılayabilmesi için 4262 lira gerekiyordu.

Kendi uydurma verileriyle gerçeği saklamaya çalışsalar da ne kadar zor geçindiğimizi hepimiz biliyoruz. Fabrikamızda her gün ekonomiden başka bir şey konuşmuyoruz. Emeğimiz o kadar ucuzladı ki bir günlük ücretimizle bir teneke yağ alamaz olduk. Hatta öyle ki; yoksulluğa mahkûm ettikleri milyonlarca işçi ve emekçiyi en ucuz iş gücü Türkiye'de diyerek TV kanallarında reklam ettiler. Milyonlarca işçinin hayatını kredi kartlarıyla, borcu borçla kapatarak yaşadığını hepimiz biliyoruz. Daha açıklandığı gün bile açlık sınırının altında kalan ücretlerle bir yıl boyunca geçinmemizi bekliyorlar. Bir de utanmadan sürekli büyüme rakamlarından bahsediyorlar ama büyüyen tek şey patronların kasesidir.

Onların işçinin derdine derman olmayacağı açıktır, zaten öyle bir dertleri de yok. Patronların vergilerini tek kalemde silerken, devlet bankalarından alınan milyonlarca liralık kredileri patronlara hibe ederken; işçiler greve çıkınca onlara barikat olanlardan ne bekleyebiliriz? İşçi sınıfının sendikalaşmaktan, mücadele alanlarını doldurmaktan başka çaresi yoktur. Asgari değil insanca bir yaşam için örgütlenelim!

Bakırköy Belediyesi işçileri hakkını söke söke alacak!

Türk-İş'e bağlı Belediye-İş sendikasında örgütlü olan Bakırköy Belediyesi işçileri 25 Ekim'den bu yana yeni toplu iş sözleşmesi dönemi için başlattıkları grevlerine devam ederken CHP'li Bakırköy Belediyesi işçilere karşı işçi düşmanı tavrını sürdürüyor. Belediye başkanı Bülent Kerimoğlu, işçileri Mart 2020'den bu yana sıfır zam politikası ile çalıştırıyordu. Şu sıralar ise belediye binası önündeki grev çadırını görmezden gelerek sosyal medya üzerinden işçilere cevap yetiştirmekle meşgul.

İşçilerin cevabı işgal oldu

Yağmur çamur demeden iki ayı aşkın süredir toplu iş sözleşmesi için greve çıkan işçilerle

masaya oturmayan belediye yönetimi, en son işçilere %5, %7 ve %9 oranlarında zam teklif etti ve bu oranın üzerine çıkamayacağı duyurdu. Resmi enflasyonun %21, gerçek enflasyonun ise %60'lara dayandığı, hayat pahalılığının her geçen gün daha da ağırlaştığı böylesi bir ortamda yapılan komik tekliflere işçiler, 22 Aralık Çarşamba günü Bakırköy CHP ilçe binasını işgal ederek yanıt verdi. Saatlerce ilçe binasını terk etmeyen işçiler, yönetime toplu iş sözleşmesi için masaya oturması çağrısında bulundu. Belediye yönetiminin uzlaşmaz tavrına işgalle verilen karşılık, Belediye yönetiminin müzakerelere masasının kurulacağı sözünü getirdi. Eylemlerine devam eden

işçiler, en son boğaz köprüsüne Kerimoğlu'nun işçi düşmanlığını ilan eden pankartı astılar.

İşçilerin işçilerden başka dostu olmadığını, AKP'sinden CHP'sine patron partilerinin mesele işçinin hakkını vermeye gelince atıp tuttukları vaatlerden nasıl çark ettiklerini Bakırköy grevinde bir kez daha görüyoruz. İşçiler karşısında tek vücut birleşen patronlara karşı işçi sınıfı da ayrı gayrı demeden birleşmelidir. Bakırköy grevi, tüm işçi sınıfını ilgilendirmektedir. Devrimci İşçi Partisi, grevin ilk gününden bu yana olduğu gibi Bakırköy işçilerinin yanında olmaya devam edecek, Bakırköy Belediyesi işçileri de hakkını söke söke alacak!

Bel Karper'de grev adım adım zafere yaklaşıyor

Çorlu Türkgücü'nde peynir üretimi yapan Fransız şirket Bel Karper'deki grev 232 günü aşkın süredir yağmur kar kış demeden devam ediyor. Tek Gıda-İş sendikası öncülüğünde yürütülen bu ekmek mücadelesi grevde geçen sekiz ayla sınırlı değil. Bel Karper'de sendikalaşma mücadelesi altı yıl öncesine kadar dayanıyor. Bel Karper işçisi bu süre zarfında tüm mahkemeleri kazandı, ekmeğine, sendikasına, örgütlenme hakkına sahip çıktı, hakkını almak için gerekirse grev dedi, tam bir birlik halinde mücadele etti ve şimdi fabrikaya sendikacı olarak geri dönmek, toplu sözleşmeli olarak çalışmaya başlamak üzere gün sayıyor. Tek Gıda-İş sendikası ile Bel Karper yönetimi arasında 19

Ekim'de yapılan toplantının ardından başlayan toplu iş sözleşmesi görüşmeleri devam ediyor, adım adım sona yaklaşıyor. Bel Karper işçisi de toplu sözleşme imzalanana kadar grevine kararlılıkla devam ediyor.

Bel Karper grevi önümüzdeki günlerde kazandığında bu sadece Bel Karper işçilerinin değil tüm işçi sınıfının zaferi olacak. Bel

Karper greviden çıkarılacak dersler tüm işçilere yol gösterecek Hak verilmez alınır sözünün hakkını fazlasıyla veren Bel Karper işçilerinin mücadelesinden, Bel Karper greviden çıkarılacak en büyük ders ise örgütlü bir işçi sınıfını kimsenin yenemeyeceğidir.

Yaşasın Bel Karper işçilerinin onurlu mücadelesi!

4 Ocak 2021

Lila Kağıt işçileri ekmek ve hürriyetleri için direnişe başladı!

Tekirdağ Ergene'de bulunan kağıt mendil ve tuvalet kağıdı üreticisi Lila Kağıt işyerinde işçiler kötü çalışma koşulları ve hızla artan enflasyon karşısında açlık sınırının altında kalan ücretlerini iyileştirmek için anayasal hakları olan sendikalaşma yoluna girdiler. Lila Kağıt patronu bunu hazmedemeyip önce beş işçiyi sonra da peyderpey 45 işçiyi olmak üzere toplamda 50 işçiyi çeşitli bahaneler öne sürerek işten çıkardı.

Yaklaşık 750 işçinin çalıştığı Lila Kağıt fabrikası pandemi döneminde herkes evlerine kapanmışken belki en çok mesai yapan işyerlerindendi. Fabrika önünde

direnişe başlayan işçiler pandemi döneminde sağlıklarını hiçe sayarak evde kalamadıklarını, kendi paylarına düşen özveride bulduklarını fakat haklarını alamadıklarını söylüyor.

Geçtiğimiz günlerde sendikaları Seluloz-İş ile birlikte fabrika

önünde basın açıklaması yapan işçiler sendika haklarının engellenemeyeceğini ve Lila Kağıt'a mutlaka sendika gireceğini dile getiriyor. Yeni yıla "Hak verilmez, alınır" şiarıyla direnen giren Lila Kağıt işçileri tüm emek dostlarını desteğe bekliyor.

SF Trade direnişçisi bir kadın işçi daha işe iade davasını kazandı

Ege Serbest Bölge'de bulunan Volkswagen, Audi, Babybjorn gibi uluslararası markalara ürün üreten SF Trade fabrikasında Türk-İş'e bağlı Deriteks sendikasına üye oldukları için dört kadın öncü işçi işten çıkarılmıştı. Düşük maaşlara, üretim baskısına ve tam ödenmeyen mesai ücretlerine karşı sendikal hakkını kullanan işçiler Ekim 2021'de "düşük performans" bahanesiyle işten çı-

karılmış ve serbest bölge önünde direnişe geçmişlerdi. Direnişlerini 174 gün boyunca sürdüren emekçi kadınlar, pandemi gerekçesiyle direnişlerini sonlandırmış, davalarının takipçisi olmuştu. Eylül ve Aralık aylarında görülen davalarda "hizmet akdinin feshinin geçersizliğine ve davacının işe iadesine" ayrıca "sendikal tazminat ödenmesine" karar verildi.

Davada verilen kararlar bundan sonra görülecek iki öncü kadının davalarına da örnek teşkil edecek nitelikte. İş mahkemelerinin yıllara yayılması işçiler üzerinde yıldırıcı bir etki yaratsa da ve patronların ekmeğine yağ sürse de bu dava bize bir kez daha gösterdi ki direnen işçilerin mücadelesi ve sınıf dayanışması hiçbir zaman sonuçsuz kalmayacaktır. Zafer direnen işçilerin olacaktır!

Bakırköy Belediyesi'nden bir işçi

Tüm zorluklara rağmen mücadelemiz devam edecek!

Merhaba ben 23 yıldır Bakırköy Belediyesi'nde çalışan bir işçiyim. Bakırköy Belediyesi yönetiminin yüzde sıfır zam dayatmasına karşı çıktığımız grevimizin bugün 65. günü. Bu 65 günde biz aralıksız olarak belediye binası önünde mücadelemizi sürdürdük ve sürdürmeye devam ediyoruz. Kış aylarına denk gelen bu grevimizde biz yağmuru da gördük, fırtınayı da gördük, soğuk havalarda her gün saatlerce bekledik. Bu koşullarda pes edeceğimizi sanan Belediye Başkanı Bülent Kerimoğlu'na inat mücadelemiz devam edecek.

Bizlere verilen son teklif 2020, 2021 ve 2022 yılları için yüzde sırasıyla 5, 7 ve 9. TÜİK'in açıkladığı enflasyonun bile yüzde 20 olduğu bir zamanda bize reva gördükleri işte bu zam oranları. Bu süreçte bizlere her türlü iftirayı atan ve bizi yıldırarak için bizle dalga geçmeye kadar işi vardırın Belediye yönetimi, bizle diyalog yollarını kapalı tutuyor. Şu anda grevimiz eylemsellik boyutuyla devam ediyor. İşverenin de katı tutumu devam ediyor.

Ben buradan Belediye yönetimini itidale davet ediyorum. Bizlerin de insan olduğumuzu bilmeleri gerektiğini düşünüyorum. Bu mücadelenin ekmeği ve emek mücadelesi olduğunu anlamalarını istiyorum. Türkiye'de yaşama koşullarının ne olduğunu, bizim taleplerimizin ne kadar adil ve haklı olduğunu fark etmelerini bekliyorum. Bunun dışında kimseyle bir sorunumuzun olmadığını yüksek sesle haykırıyorum. Bu haklı grevimiz vesilesiyle buradan bütün emekçileri ve emek dostlarını selamlıyorum.

28 Aralık 2021

Bursa Migros depodan bir işçi

Migros'ta işçi olmak

Merhaba değerli emekçi arkadaşlarım, bu yazımda sizlere Migros'ta işçi olmaktan bahsedeceğim. Esenyurt depoda olanlardan az çok hepimizin haberi vardır. Peki neden emekçi kardeşlerimiz bu kadar isyan etti? Sebepleri Migros ve taşeron firma yöneticileridir. Çünkü kendilerini ilah gibi gören birer burjuva olan Migros ve US Grup MBM taşımacılık yetkilileri kanun tanımazlıkta sınır tanımamaktadır. Bursa depoda ise olaylar biraz daha ileriye gidip depo yöneticileri kapasite fazlası iş alıp daha sonra "bu iş bitmeden çıkış yok mecbursunuz para veriyoruz size işine gelemeyen defolur gider yoksa biz atarız ve işsizlik dahi aldırılmayıp ekmeğe muhtaç ederiz" diyerek tehditlerde bulundular. Bölüm şefine evinde yiyeceği kalmayan personel "abi izin ver 17:00 da çıkayım bu akşam evime yiyecek alayım" dediğinde bölüm şefi "iş var olmaz aç olursun ama işsiz olmaz" diyecek kadar personeli açlığa iten Migros bir bakıyorum dergi ve gazetelerde halka hizmet görevimiz diye propaganda yapıyor.

Ne halk sağlığını ne de işçi sağlığını düşünen Migros'un tek derdi halkı ve işçiyi kendine köle etmektir. Bursa Migros Depo işletme müdürü "kimse hak aramasın burada benim kanunlarım geçerli" diyerek kanunsuzluğunu alenen gözler önüne sermektedir. Yine bursa depo taşeron firma yetkilisi olan kişi "burada hak hukuk yok hak arayan mahkemeye gitsin orada da adamımız var yine kaybeden siz olursunuz" diye konuşmaktadır. Eylül ayında, anayasal ihlali anlamına gelen eşitlik ilkesine aykırı muamele dolayısıyla haklı fesih ile iş bırakan arkadaşımıza kendi istifa etti diye SGK'ya bildiri tazminat ve işsizlik maaşını engellemişlerdir. Bunun gibi birçok durumla karşılaşan Migros Depo işçileri için tek çıkış yolu vardır. Kendileri sefa sürerken biz cefa çekiyorsak onlar mutlu olurken biz kan ağlıyorsak bunun bedelini Migros ödemek zorundadır. Ben de bir Migros Depo çalışanı olarak tek çıkış yolu olan sendikaya tüm işçileri üye olmaya davet ediyorum. Burjuvaların servetleri bizden çaldıklarıdır. Bıçak kemikte, sık sık söylediğim birkaç kelime HERKES YERİNİ BİLECEK. BEN SÖMÜREN DEĞİL SÖMÜRÜLENİM. BURJUVA DEĞİL PROLETERİM. KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ! Tüm emekçi kardeşlerimi saygıyla selamlarken tek çıkış yolunun sendika olduğunu bir kez daha söylemek isterim.

Doğanay Şalgam işçileri alınterimiz ve sendikamız kırmızı çizgimizdir dedi

“Şalgam kırmızı çizgimizdir.” sloganıyla reklam yapan Doğanay Şalgam şirketi işten atmalar ve mobbing uygulamalarıyla işçilerin sendikalaşma hakkını çiğneyince karşılığında “Alınterimiz ve sendikamız kırmızı çizgimizdir!” diyen işçileri ve Tek Gıda-İş sendikasını buldu.

Adana Organize Sanayi Bölgesi'nde faaliyet gösteren ve 205 işçinin üretim yaptığı Doğanay Şalgam fabrikasında işyeri baştemsilcisinin işten atılmasına ve patronun baskılarına karşı Tek Gıda-İş sendikası 13 Aralık Pazartesi günü saat 11:00'de bir basın açıklaması ve eylem gerçekleştirdi. Eylemde sendika adına açıklama yapan Adana Şube Başkanı Sani Gökmen, işten çıkarılan baştemsilcilerinin bir an önce işbaşı yapması ve üyelerinin üstündeki baskıyı sonlandırmaları için patronları uyardı. Dışarıda bulunan sendika üyeleri ve

içeride çalışan işçilerin güçlü sloganları eşliğinde sendika yetkilileri, patronun bu uyarıyı dikkate alması halinde 15 günde bir olmak üzere belirli bir periyotlar halinde eylemlerine devam edeceklerini, gerekirse greve kadar gideceklerini belirttiler.

Doğanay Şalgam'ın sahibi olan Lüksemburglu patronlar, Tek Gıda-İş sendikasının Çalışma Bakanlığından yetki belgesi alması üzerine

örgütlü işçilere istifa etmeleri için baskı yapmaya başlamış ve öncü işçileri işten çıkarmaya çalışmış, ardından da yetki tespitine itiraz etmiş ve konuyu yargıya taşımıştı.

Devrimci İşçi Partisi olarak 13 Ocak'ta yetki itirazının inceleneceği davanın duruşmasında işçilerin yanında yerimizi alacağız. Tüm emekçi halkımızı işçilerin bu haklı mücadelesine destek olmaya çağırıyoruz.

Zamlı asgari ücret yine açlık sınırının altında

AKP iktidarının rekor zam diye allayıp pulladığı 4.253 TL'lik asgari ücretin açlık sınırına endekslenmiş olduğu bir kez daha ortaya çıktı. Birleşik Kamu İşgörenleri Sendikaları Konfederasyonu'nun (Birleşik Kamu-İş) Ar-Ge birimi KAMU-AR'ın, dört kişilik bir ailenin dengeli ve sağlıklı beslenebilmesi için tüketmesi gereken gıda miktarlarını temel alan araştırması açlık sınırının Aralık ayında 4 bin 652 TL'ye yükseldiğini ortaya koymuştu. Türk-İş'in gıda enflasyonu araştırması da bugün açıklandı ve açlık sınırı 4 bin 13 TL olarak belirlendi. Asgari ücret tartışmalarında TÜİK rakamlarının gerçeği yansıtmadığını ifade eden ama kendi araştırmalarını da TÜİK rakamlarına dayandıran Türk-İş hükümetin propagandasına ortak olmuştu. Bu yüzden eleştirdiğimiz Türk-İş'in asgari ücret belirlendikten sonra ilan ettiği açlık sınırı rakamı da güneşin balçıkla sıvanamayacağını kanıtlıyor ve zamlı asgari ücretin açlık ücreti olduğunu gösteriyor. Aynı gün açıklanan yoksulluk sınırı rakamı 13 bin lirayı geçerek milyonlarca işçi ve emekçi için kaf dağının ardına gitmiş durumda.

Yeni Hazine ve Maliye Bakanı Nurettin Nebati asgari ücreti 2003 yılına göre kıyaslayarak akıllara zarar bir hesap yapmış, bir önceki yıla göre yaptığı kıyaslamada da asgari ücretin daha fazla et alabildiğini iddia ederek düpedüz gerçeği çarpıtmıştı. Gerek Et ve Süt Kurumu'nun gerekse de Ulusal Kırmızı Et Konseyi'nin rakamları ortada. Herkes internetten bu kurumların fiyatlarına ulaşabilir. Örneğin Ulusal Kırmızı Et Konseyi'nin rakamlarına göre geçtiğimiz yıl 2.825 TL olan asgari ücretle ortalama 36,54 TL toptan

İktidar muhalefeti suçlamak için kullandığı bir kavram olan "algı operasyonu"nu kendisi yapmaktadır. Ne ücret aldığı bilen, çarşıda, pazarda, markette bu ücretin alım gücünün ne olduğunu ve nasıl eridiğini yaşayarak gören emekçi halkın bu yalanlara karnı tok.

fiyattan 77,3 kg dana eti alınabiliyorken bu yıl 4.253 TL olan zamlı asgari ücretle 62,52 TL'ye yükselen dana etinden 68 kg alınabiliyor. Asgari ücretten zamlanmış olsa dahi yaklaşık 10 kg fire vermiş durumda. Yine aynı hesapla geçtiğimiz yıl 2.250 ekmeğe alabilen asgari ücret bu yıl zamlı haliyle ancak 1.417 ekmeğe alabiliyor.

Üstelik tüm bunların üstüne şu gerçeği de hatırlamalıyız. Asgari ücret zammı bir defa yapılıyor. Ancak enflasyon ile birlikte ücretler her gün alım gücünü kaybediyor ve hayat pahalılığı artıyor. Yani Türk-İş'in nispeten düşük açıkladığı açlık sınırı bir ay sonra asgari ücreti geçecek. Yıl boyunca bir kez daha asgari ücretliler açlığa mahkûm edilecek. Bu açıkça bir zulümdür. İktidar muhalefeti suçlamak için kullandığı bir kavram olan "algı operasyonu"nu kendisi yapmaktadır. Ancak ne ücret aldığı bilen, çarşıda, pazarda, markette bu ücretin alım gücünün ne olduğunu ve nasıl eridiğini yaşayarak gören emekçi halkın bu yalanlara karnı tok.

Çözüm için önümüzdeki yıl

yapılacak asgari ücret zammını beklemekten bir fayda gelmeyeceği de açık. İşçiler ve emekçiler kendi kaderlerini ellerine almak ve örgütlenerek patronlara karşı toplu sözleşmelerle ücretlerini iyileştirmek zorundalar. MESS sözleşmelerinde metal işçileri şimdiden grev ateşini yakmaya hazırlanmaktadır. Bu ateşin etrafında tüm emekçi halk toplanmalı ve mücadele ateşini harlamalıdır. Bu mücadelenin sadece metal işçilerinin ücret pazarlığı değil, tüm işçi sınıfı ve emekçilerin iktidarın yalanlarına karşı savaşının bir mevzisi olduğu bilinciyle sahip çıkılmalıdır. Aynı şekilde işçi ve kamu emekçileri şimdiden el ele vererek, yeni bir zam talebiyle meydanlara inmeye hazırlanmalıdır. Yıl içindeki ıgneden ipliğe her şey sürekli zam gelirken ücretlere tek seferlik zam yapılması kabul edilemez. Bu haksızlığın giderilmesi iktidarın vicdanına ya da seçim hesaplarına bırakılmaz, bir kazanım elde etmek ancak fiili, meşru mücadeleyle mümkün olacaktır. Hak verilmez alınır! Zafer sokakta kazanılır!

Levent Dölek

Soğan ekmeği ekonomisi emperyalizme teslimiyetin sonucudur

Erdoğan ve AKP iktidarı izlenen ekonomi politikasını “ekonomik kurtuluş savaşı” olarak ilan etti. Bununla ima edilen şey açık. Halkın çektiği çile ekonomik bağımsızlığın bir bedelidir. Eğer soğan ekmeği ya da simit yiyerek emperyalist zincirlerden kurtulacak isek ne âlâ... Ama durum böyle değil. Bir kez daha Erdoğan dediğinin tam tersini yapıyor. İktidar emperyalizme karşı mücadele ettiği için değil emperyalizme teslim olduğu için fakirleşiyoruz. Ve daha kötü günler de bizi bekliyor.

Dolarizasyon yani yabancı para mevduatlarının toplam mevduata oranı 20 Aralık operasyonundan sonra dahi yüzde 61 gibi bir seviyede. Bunun anlamı Türk parasının artık hükümünün kalmadığıdır. Zaten döviz korumalı mevduat dedikleri de bunun ikrarıydı. TL tamamen dolara bağlanmış oldu. Merkez Bankası resmi olarak 1, 3, 10, 13 ve 17 Aralık tarihlerinde doğrudan döviz satışı ile yaptığı beş müdahalede 7-8 milyar dolara yakın döviz satmıştı. 20 Aralık ve sonrasında ise Merkez Bankası daha önce 128 milyar doları erittiği yöntemle arka kapıdan kamu bankalarını kullanarak döviz rezervlerini satmaya başladı. Artık bu satışları Merkez Bankası resmi duyurularından takip etmek mümkün değil. Ama TCMB bilanço verilerinde görülen rezerv erimesiyle birlikte tahmin edilebiliyor ve bir 7 milyar doların daha bu vasıta ile satıldığı anlaşılıyor. Türkiye'nin döviz rezervleri her türlü hesaplama yöntemiyle suyunu çekmiş eksiye düşmüş vaziyette. Peki bu rezervler tekrar nasıl doldurulacak?

İşte bu noktada soğan ekmeği ekonomisi devreye giriyor. İşçiye emekçiye yapılan ücret zamları ne kadar cüsseli görünse de yüzde 80'in üstüne çıkan gerçek enflasyon karşısında işçi emekçiyi fakirleştirmektedir. Devlet içerideki açıklarını para basarak kapatmakta, bu da enflasyonun üç haneye doğru gideceğini ve fakirleşmenin hızlanarak artacağını göstermektedir. Ancak TCMB'nin matbaaları dolar basmıyor. Emperyalizme olan borçlar tıkır tıkır ve faiziyle ödenmeli. Bunun için de ihracatçıya ucuz işgücü cenneti vaadi devam ediyor. İktidar halkına soğan ekmeği yiyin derken turizm adı altında yabancılara gelin Edirne'yi Van'ı Antalya'yı yağmalayın yeter ki döviz getirin diyor. Ancak ne ihracat ne de turizm gelirleri istibdad rejiminin yarattığı kara deliği kapatacak gibi görünüyor. Bu noktada da tabii ki devreye borçlanma giriyor.

Yaklaşık üçte biri kısa vadeli olan 455 milyar dolarlık dış borcun yükü sözümona “ekonomik kurtuluş savaşı” önlemleriyle üç ay içerisinde 1.878 milyar (1 TRİLYON 878 MİLYAR!) TL arttı. Bu süreçte Erdoğan güya yüksek faizle mücadele ediyordu değil mi? Bu süre zarfında piyasa faizleri yüzde 18'lerden yüzde 23'lere kadar geldi. Yabancı para cinsinden borçlanma faizleri yüzde 7'lere ulaştı. Faiz yükü azalmadı, arttı.

Tabii Batılı büyük fonlar artık gelmiyor. Birçok yatırım fonu tüzükleri gereği Türkiye'ye yatırım yapmıyor. Ama Merkez Bankasının arka kapıdan döviz satması gibi Erdoğan da emperyalizmi arka kapıdan davet ediyor. Türkiye'nin döviz açığını kapatmak için Varlık Fonu'nu ipotek ettirerek kapısına gittiği üç ülkeye bakalım. Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan ve Azerbaycan! Ne İslam kardeşliği ne de Türklük bağı... Bu üç ülkenin tek bir ortak özelliği var. Üçü de İsrail'in Ortadoğu'daki en yakın müttefikleri. Bayram değil seyran değilken hahamların saraya gidip Erdoğan'ı kutsaması, Erdoğan'ın İsrail'le ilişkilere övgüler düzmesi, Siyonist katiller yeni yıla Filistinlilerin evlerini yıkarak ve Gazze'yi bombalayarak girerken Beştepe'nin ölüm sessizliğine girmesi tesadüf olabilir mi? Elbette ki değil!

Türk lirası dolara teslim! Gümrükler Gümrük Birliği dolayısıyla AB'ye teslim! Ordu NATO'ya teslim! İşçinin emeği emperyalist sömürüye teslim! Çiftçi emperyalist tekellere teslim! Varlık Fonu İsrail köpeği Körfez sermayesine teslim! Ve biz ekonomik kurtuluş savaşı veriyoruz öyle mi? Yok öyle yağma! Ekonomik kurtuluş savaşını biz savunuyoruz. Yani işçi sınıfı devrimcileri ve sosyalistler! Bu savaşın gereği emperyalist zincirlerin kırılması, dış borcun reddedilmesi, fabrikaların ve bankaların işçi denetiminde kamulaştırılması, dış ticaretin ve dövizin devlet tekeline alınması, parababalarına servet vergisidir. Bu savaşta soğan ekmeğe talim etmek, porsiyonları küçültmek yok. Emekçi halk etini, sütünü, yumurtasını yiyecek çünkü bu savaş için güç kuvvet gerek. İşçinin devrimci iktidarı tahsilatı sermayeden yapacak, bedeli emperyalistlere ve işbirlikçilerine ödetecek!

Armağan Tulun**Hakkını almak isteyen her işçi Kavel grevini öğrenmeli**

İşçi sınıfının bugün sahip olduğu ne hak varsa onun arkasında hep bir mücadele yatıyor. Bugün de öyle, sadece bir hak kazanmak için değil, mevcut haklarını kullanabilmek için bile işçi sınıfı mücadele etmek zorunda. Sendikalaşmak, toplu iş sözleşmesi anayasada, yasada yazan bir hak. Ama toplu sözleşme yapmak için sadece sendikaya üye olmak, sendikanın o fabrikada, işyerinde yetkiyi alması yetmiyor. Yasaları uygulamak için işçilerin ayrıca mücadele etmesi gerekiyor. Grev hakkı da yasalarda yazıyor. Ama bugün grev hakkını da işçiler grev yaparak savunmak zorunda. Tıpkı grev hakkını yasalara grev yaparak yazdıran, gelecek sene 60. yıldönümünü yaşayacağımız Kavel grevindeki işçilerin yaptığı gibi. İşte bu nedenle ne zaman işçi sınıfı patronlarla bir hesaplaşmaya girişse “Her fabrika Kavel olmalı” diyoruz. Kavel fabrikasında yaşanan mücadeleye bir yol gösterici olarak işaret ediyoruz. İşkolu ne olursa olsun, hangi sendikaya üye olursa olsun, patrona karşı hakkını savunmak isteyen işçiler Kavel grevini, o grevin Türkiye işçi sınıfı için ne anlama geldiğini öğrenmeli.

1954 yılında kurulan Kavel fabrikasında Kemal Türkler’in başkanlığını yaptığı Türkiye Maden-İş sendikası örgütlü idi. Sendika ve patron arasındaki ilişki ciddi bir çatışma yaşanmadan devam ediyordu. Ta ki Amerika’dan ithal yeni bir genel müdür göreve gelip de fabrikanın sahibi Koç’un gözüne girmek için sendika düşmanlığı yapmaya, işçilerin ikramiyelerini kaldırma gibi girişimlerle haklarına saldırmaya başlayana kadar! İşçilerin yıllardır aldıkları ikramiyelerin ödenmemesi, üstüne bir de bazı sendika temsilcilerinin sendikadan istifaya zorlanması ve istifa etmedikleri için işten atılması Kavel’de bardağı taşıran son damla oldu. İşçilerin önce iş yavaşlatma ile başladıkları mücadele Kavel’i tarihe “kanunsuz” grev olarak geçirecek bir seyir izledi.

Kavel’de işçiler, her türlü yöntemi denedikleri halde işten atılan işçilerin geri alınmasını, kazanılmış hakları olan ikramiyelerinin ödenmesini sağlayamadıkları için grev silahını kullanmaya karar verdiler. O sırada grev yapmak, anayasada tanınmış bir hak olsa da ortada bir grev yasası yoktu. Grev yasası meclisteydi ama bir türlü çıkartılmıyordu. Kavel işçileri o sırada yasalara değil, kazanmak için ne yapmaları gerektiğine baktılar ve öyle karar verdiler. Maden-İş sendikasının işçilerle grev oylaması öncesinde yaptığı toplantıda yaşanan bazı diyaloglar, hem Kavel işçilerinin mücadeleyi nasıl gördüğünü hem de Türkiye sınıf mücadelesinin gelişimi açısından sonradan yapacağı etkiyi baştan ortaya koyuyor. Toplantıda bu grevin sonunda hapse atılma ihtimalinin varlığından söz ederek tüm riskleri işçilere anlatan Kemal Türkler’in ardından söz alan bir işçi soruyor: “Sadece ikramiye için bu kadar risk almaya değer mi?”. Sorunun cevabı işçiye, kendisi de Kavel’de çalışan ağabeyinden geliyor: “Sadece ikramiye için grev yapmayacağız. Türkiye işçi sınıfının önünü açmak için grev yapacağız. Yasa mecliste. Fakat bir türlü çıkmıyor. Yasanın çıkması için belli insanların bir şey yapması lazım, onu da biz yapacağız. Sen var mısın, yok musun onu söyle?” Cevap elbette “Varım!”

Böylece 28 Ocak 1963 günü Maden-İş üyesi 220 işçiyle birlikte başlayan grev 36 gün sürdü. Bütün İstinye, grevle dayanışma için seferber oldu. İstanbul’un çeşitli bölgelerinde işçiler, özellikle de Koç’un fabrikalarında çalışan işçiler, Kavel grevi ile dayanışma için sakal bırakma gibi değişik eylemler gerçekleştirdiler. Tek bir fabrikadan bile yüzlerce işçi grevi ziyarette geliyordu. Döndüklerinde kendi patronları bir daha ziyaret etmelerini yasakladığında ertesi gün daha da kalabalık ziyaretler düzenliyorlardı. Fabrikadan mal çıkışlarını engellemek için çevre fabrikalardan işçiler, kadın erkek genç yaşlı mahalleli hep birlikte kamyonların önüne etten duvar örüyorlardı. Ve Kavel grevi 36 günün sonunda kazanımla sonuçlandı.

Kavel işçileri “Bu yaptığımız yasal mı?” diye yola çıkmış olsaydı eğer, ne ödenmemiş ikramiyelerinin ödenmesini ne de işten atılan arkadaşlarının işe geri alınmasını sağlayabilirdi. Ama Kavel işçileri sahip oldukları haklara patron, fabrika yönetimi saldırdığında, “Haklarımızı savunmak için haklı olan, meşru olan, yapmamız gereken ne?” diye sorarak yola çıktı, üretimden gelen gücünü kullandı ve nihayetinde “yasadışı” gibi görünen bir mücadele ile yasayı da yazdırdı. O kadar ki, yasaya Kavel maddesi olarak anılan ve yasanın mecliste olduğu sırada grev yapan işçilerle ilgili açılan davaların düşmesini sağlayan bir madde bile ekletti. Sadece kendisi kazanmadı, işçi sınıfının, gelecek kuşakların da yolunu açtı. Kavel grevinin anlamı budur. “Hak verilmez alınır” şiarının tescilidir.

Bugün metal işçileri her sözleşme döneminde grev yasaklarıyla tehdit ediliyor. Oysa grev hakkı artık hem Anayasa’da hem de yasada var. Üstelik grev yasasına “hak ihlali” diyen Anayasa Mahkemesi kararı da elimizde duruyor. Ancak kullanılmayan hak, hak değildir. Patronlar ve devlet kendi çıkarları için işçilere, emekçilere hakkını vermediğinde almanın yolu Kavel’in yolundan gitmektir.

Devrimci İşçi Partisi fabrikalarda, çarşıda-pazarda, meydanlarda mücadele ve örgütlenme çağrısını yükseltmeye devam ediyor:

**“Hak verilmez alınır!
Zafer sokakta, işgalle, grevle
direnişle kazanılır!”**

Asgari ücret gündemi geldi geçti, emekçi halk yeni yılda elektrik ve doğalgaz başta olmak üzere iğneden ipliğe gelen zamlarla baş başa kaldı. Bu süreçte “Hak verilmez alınır” diyen Devrimci İşçi Partisi olarak fabrika ve tersane önlerinde, çarşıda pazarda, emekçi mahallesinde kapı kapı mücadele ve örgütlenme çağrısını yükselttik ve yükseltmeye devam ediyoruz.

Ayrı gayrı yok dedik, MESS’e karşı “Ölümüne çalıştık, hakkımızı istiyoruz!” diyen Türk Metal’li, “İşgal, grev, direniş!” diyen Birleşik Metal-İş’li metal işçileriyle omuz omuza durduk. DİSK ve KESK’le meydanlara indik, “Geçinemiyoruz” diyen işçilerle ve kamu emekçileriyle birlikteydik. İşçinin çözümünü bu meydanlarda haykırık, mahallelerde emekçi toplantılarında tartıştık: “Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin olacak!” dedik.

Ne Cumhuriyet ne Millet İttifakı, Türkiye’nin önünde tek bir çözüm var o da sınıf siyasetidir ve işçi sınıfının iktidardır. Haklarımız için, insanca yaşayacak ücret, insanca çalışma koşulları için fabrikalarda, işyerlerinde mahallelerde örgütlenelim, işçinin emekçinin çözümü için Devrimci İşçi Partisi saflarında buluşalım!

Metal işçileri ekmek ve hürriyeti savunuyor! Ayrı gayrı demeden birleşip MESS'i ezme zamanı!

Metal işçileri MESS'in sefalet dayatmalarına karşı ekmeklerini savunmak için Türkiye'nin dört bir yanında fabrikalarda, meydanlarda mücadeleyi yükseltiyorlar. MESS sözleşmeleri Türkiye sınıf mücadelesi tarihinde de önemli bir yere sahip. Türkiye işçi sınıfının en örgütlü ve en mücadeleci kesimi olan metal işçileri grev yasaklarına karşı grev iradesini yükselterek istibdadı karşı hürriyet mücadelesinde de öncülüğü alabileceklerinin potansiyelini gösteriyorlar. Birleşik Metal-İş sendikası 14 Ocak'ta dört, 18 Ocak'ta ise altı fabrikada greve çıkacağını duyurdu. Türk Metal Sendikasında örgütlü işçiler ise Gebze, İzmit ve Bursa'da meydanları doldurup seslerini yükselttiler.

Düşman ortak, sorunlar ortak, talepler ortak, mücadele neden ayrı gayrı?

Birleşik Metal-İş MESS patronlarına karşı işçilerin iradesini göstermek için fabrikalarda her vardiyada birer saatlik üretim durdurma eylemleri gerçekleştirdi.

Henüz grev tarihi gelmeden üretimden gelen gücün kullanılması MESS patronlarına işçilerin kararlılığını göstermek için çok önemli. Fakat bu eylemlerin sadece Birleşik Metal fabrikalarında yapılması yeterli değil. Aynı şekilde kitlesel mitinglerin sendika bazında ayrı ayrı yapılarak düzenlenmesi de doğru değil. Metal işçilerinin sorunları da bu sorunları çözmek için yenmeleri gereken düşmanları da ortakken eylemlerin ayrı gayrı gerçekleştirilmesi MESS sözleşmelerinde metal işçilerinin gücünün bölünmesi demektir. Olması gereken ayrı gayrı demeden metal işçilerinin eylem birliği esasında alanlara hep beraber çıkması ve fabrikalarda ortak eylemler zamanlı eylemler düzenlemesidir. MESS metal işçilerinin karşısında bir bütün olarak dururken metal işçilerinin bölünmesi MESS'ten başka kimsenin işine yaramayacaktır.

MESS'e karşı her fabrika Kavel, herkes Kavel işçisi olmalı!

MESS sırtını grev yasaklarında rekor kıran AKP'nin istibdadına yaşıyor. Metal işçileri ise grev yasaklarını dinlemeyeceklerini 14 Ocak tarihinden başlayarak greve çıkma kararı alarak ve yasaklı bir greve hazırlanarak gösteriyorlar. Binlerce metal işçisi meydanları doldurarak "Ölümüne çalıştık şimdi kazanacağız!" diye haykırıyorlar. MESS

sözleşmelerinde alınan her kurusu bu irade almış demektir. MESS'in verdiği hiçbir şey yoktur. Metal işçileri hakkını söke söke mücadele ederek alacaktır. Bu yolda ayrı gayrı olmaz. Söz konusu olan 130 bin metal işçisinin ve onların ailelerinin sofrasındaki ekmektir. Söz konusu

olan AKP iktidarı tarafından fiilen elimizden alınmış olan grev hakkının yeniden kazanılmasıdır. Her fabrika Kavel olmalıdır. Her metal işçisi Kavel işçilerinin bıraktığı mirası sahiplenmelidir. MESS'i yenecek olan, işçi sınıfına ekmek ve hürriyeti getirecek yol bu yoldur.

Gebze'de Gerçek gazetesi yazar, okur toplantısı:

Hakkımızı söke söke almak için sınıf siyasetinde birleşelim!

Gerçek gazetesi, Gebze Şişecam Sosyal Tesisleri'nde kahvaltılı yazar, okur toplantısı düzenledi. Metal, gıda, tersane, tekstil ve depo gibi çeşitli sektörlerden işçilerin ve işçi temsilcilerinin yoğun katılım sağladığı toplantıya sınıf siyaseti çağrısı damga vurdu.

Toplantıda memleket gündemi konuşuldu. Fabrikalarına işgalli grevle sendikayı sokan HT Solar işçileri, grev çadırından selam getiren Bel Karper işçileri, MESS ile çetin bir mücadeleye hazırlanan Dostel Makina, Sar-

kuysan, Fontana Kalıp ve Oyak Renault işçileri, pandemi döneminde ücretsiz izin saldırısını iş durdurarak püskürten ve sendikacı olan Chen Solar işçileri ve daha nice fabrikadan işçiler salona deneyimlerini aktardılar. Sadece başlarından geçenleri anlatmak için değil, önümüzdeki dönemdeki mücadelelere ışık tutması ve salonda henüz sendikal örgütlenme aşamasının başında olan sınıf kardeşlerine yol göstermesi için anlatıldılar. Kürsüden yapılan konuşmaların dışında, mola vakitlerinde de farklı sektörlerden,

farklı fabrikalardan işçiler yaşadıkları sorunları ve bu sorunların çözümüne giden yolu konuştular.

Fabrikada, sendikada, siyasette emekçi kadınlar en öne!

Sınıf mücadelesinde en öne çıkan; sömürüye, şiddete, tacize her türlü ayrımcılığa karşı mücadelede en önde olan emekçi kadınlar da toplantıya yoğun olarak katılım sağladılar. Özellikle erkek egemen bir sektör olan metal sektöründen HT Solar, Chen

Solar ve Chinatool fabrikalarının sendika temsilcisi olan kadın yoldaşlarımız, Devrimci İşçi Partisi'nin söylediği gibi emekçi kadınların mücadele en önde olduğunu gösterdiler.

İşçiler seslendiler: çözüm düzen muhalefetine değil sınıf siyasetinde!

Toplantı Devrimci İşçi Partisi Genel Başkanı Sungur Savran'ın Gebze işçilerine gönderdiği mesajın okunmasıyla başladı. Ardından kürsüye DİP Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek çıktı. Yoldaşımız konuşmasında ekonomik krizlerin birer doğal afet olmadığını, bu krizlerin sorumlusunun kapitalist düzen olduğunu söyleyerek işçi sınıfının kalıcı kazanımlar kazanması için bu sömürü düzenine karşı hep birlikte mücadele etmesi gerektiğini söyledi. Dölek ayrıca sendikaların birtakım talepler öne sunmanın ötesine geçmeleri gerektiğini, bu taleplerin karşılanmaması halinde hak verilmez alınır diyerek söke söke almak için mücadele etmeleri gerektiğini söyledi.

Levent Dölek'in ardından farklı fabrika ve işyerlerinden işçiler söz alarak memleketin durumuna dair görüşlerini paylaştılar. Kürsüye çıkan işçilerin söylediklerinin ortak paydası patronların

kirli siyasetinin karşısında işçi sınıfının siyaset masasına yumruğunu vurmasına duyulan ihtiyaç oldu. Cumhuriyet ve millet ittifakları arasında seçim yapmak zorunda olmadıklarını vurgulayan işçiler, işçi sınıfının gücünün bir oy pusulasından çok daha fazla olduğunu işçilerin birleştikleri zaman istedikleri her şeyi alabileceklerini vurguladılar. Konuşmalar sürerken salon "Hak verilmez alınır, zafer sokakta kazanılır!" "İşgal, grev, direniş!" ve "Yaşasın onurlu mücadelemiz!" sloganlarıyla çinladı.

Ekmek ve hürriyet işçi sınıfı siyasetiyle gelecek

Devrimci İşçi Partisi kurulduğu günden bu yana işçi sınıfının gündemini Türkiye siyasetinin gündemi yapmak için çaba gösteriyor ve bu uğurda işçi sınıfının siyaset yapmaya çağırıyor. Gerçek gazetesi okur kahvaltısı gösterdi ki bu çağrı artık fabrikalardan da yükseliyor. Tek çözümü işçi sınıfı iktidarında gören işçiler sınıf siyasetinde birleşme ve hakkı olan siyasi iktidarı söke söke alma çağrısı yapıyor. İşte memleketin emekçi çoğunluğuna ekmek ve hürriyeti verecek olan da hamasi nutuklar veren burjuva siyasetçileri değil bu çağrının ta kendisi olacak!

Yılmaz Tan

Patronlar ödesin!

Geride bıraktığımız 2021 yılında egemen sınıflar ve hükümetleri ne iklim krizine ne yoksulluğa çözüm bulabildi ne de salgını kontrol altına alabildi. Koronavirüs salgınından dolayı dünyada 5 milyonu, sadece ABD’de 800 bini aşkın insan hayatını kaybetti. Salgın çeşitli varyantlarıyla yayılmaya devam ediyor, insanlar ölümüne çalıştırılıyor. Küresel gıda fiyatları bu yıl içinde son 10 yılın zirvesine tırmanırken, dünya çapında 811 milyon insanın açlık çektiği ve 41 milyon kişinin açlıktan ölme tehlikesiyle karşı karşıya olduğu belirtiliyor. Buna karşılık madalyonun öbür yüzünde milyarlar iş adamları uzaya yolculuk yapmak için birbirleriyle rekabet ediyor, ölümsüzlük peşinde yaşlanmayı geciktiren teknolojilere yatırım yapıyorlar.

Almanya Kalkınma Bakanı Gerd Müller açığı “inanılmaz bir skandal” diye nitelendirerek, “Açlık cinayettir. Çünkü dünyadaki tüm insanları doyuracak bilgiye de teknolojiye de sahibiz.” demiş. Alman bakan herhalde kapitalizmin yaşama değil kâra öncelik veren bir sistem olduğunu, toplumsal ihtiyaçlar karşısında kayıtsız kalan, akıldışı bir işleyişe dayandığını unutmuşa benziyor. Bu akıldışı işleyiş kendini bilmez bazı patronların açgözlülüğünden, ahlâk dışı davranışlarından, risk iştahlarından ya da hükümetlerin yanlış politikalarından kaynaklanmıyor; her ne kadar bunlar da bir ölçüde rol oynasalar da. Bu işleyişin ürettiği zenginleşmenin asıl kökeni, bizatihi emekçi sınıfların ağır çalışma koşulları altındaki sömürsünde ve kamu kaynaklarının yoğun devlet desteği ve güvencesi altında patronlara aktarılmasında yatıyor. Bu sistemde bırakın sadece işini kaybetme riskini, hayatını kaybetme riskini emekçiler üstlenirken, patronlar hem emekçilerin yarattığı değere el koyuyorlar hem de bir şekilde kendilerini güvenceye alıyorlar.

Bu savımızı ortaya koyan çarpıcı bir örnek olarak kapitalizmin en gelişkin olduğu ABD’den, dünyanın en büyük şirketlerinden biri olan Amazon’u ele alalım. Başta e-ticaret olmak üzere birçok alanda dev bir tekel (dünya çapında 1.3 milyon çalışanı var) olan bu firmanın sahibi Jeff Bezos bilindiği üzere dünyanın en zenginleri arasında yer alıyor. Yakın dönemde Bezos’un uzay yolculuğu (geçenlerde roketle yaptığı 11 dakikalık yolculuğun maliyetinin 5.5 milyar dolar olduğu belirtiliyor) ve insan ömrünü uzatmaya dönük araştırmalara yatırım yaptığı biliniyor. 205 milyar dolarlık servetiyle dünyanın en zengin kişileri arasında yer alan ve yıllarca vergi kaçırdığı ortaya çıkan (şirketin genel merkezinin bulunduğu ABD’de sadece yüzde 1.2 vergi ödediği belirtiliyor) Bezos’un uzay yolculuğunun ardından, “Her Amazon çalışanına ve müşterisine teşekkür ederim. Çünkü bu maliyeti siz ödediniz.” demesi aslında bu zenginliğin kaynağının nereden geldiğinin de bir itirafı niteliğinde. Emekçilerin alınteri ile sağlanan bu zenginliğin artmasında (ABD) devlet(inin) desteğinin (yeni teknolojiye dönük araştırmalar için verilen teşvikler, kamu kaynaklarına dayalı fonlar, ihalelerde verilen güvenceler, iflasın eşiğine gelen şirketlerin kamu kaynaklarıyla kurtarılması vb.) rolü de azımsanmayacak boyutlarda.

Pandemi döneminde firmanın kârları ikiye katlanırken, düşük ücretler, tehlikeli çalışma koşulları, yönetimin sendika karşıtı baskıcı tutumu bir yana, çalışanlar bir de gerekli güvenlik önlemlerini almadan ölüm tehlikesi altında çalıştırılıyorlar. Geçen sene 20 bine yakın Amazon çalışanının Koronavirüse yakalandığı tespit edilmekle birlikte, bunların kaçının öldüğü firma tarafından halen açıklanmış değil. Çoğu taşeron olarak çalışan işçiler işyerlerinde yoğun bir baskı altındalar (çalışanların özel facebook gruplarının izlenmesi, elektronik kelepçe ile işçileri gözetleme tekniklerinin kullanılması vb.) ve firma yönetimi sendikalaşma girişimlerini tehditlerle engellemeye çalışıyor. Keza daha geçen ay Amerika’nın Illinois eyaletinde meydana gelen hortum felaketinde Amazon’un deposunda çalışan 6 işçi gerekli uyarılar yapılmadığı ve önlemler alınmadığı için hayatını kaybetti.

Yazımızın başında patronların, onları zenginleştiren emekçi sınıfların hayatına karşı tam bir kayıtsızlık içinde davrandıklarını, önceliği her ne pahasına olursa olsun daha fazla kâr elde etmeye verdiklerini belirtmiştik. Amazon örneği bu olguyu ortaya koyarken, başta metal işçileri olmak üzere Türkiyeli emekçiler açısından da önemli ipuçları barındırıyor. Geçtiğimiz ay yaklaşık 1.3 milyon Amazon çalışanı, 20 ülkede, “Kara Cuma” adı verilen alışveriş çılgınlığının tavan yaptığı günde, çeşitli sendikaların, konfederasyonların, çevre ve insan hakları örgütlerinin bir araya geldiği bir koalisyon çatısı altında, “Amazon Ödesin” şiarıyla greve çıktı. 39 kuruluşun imzaladığı metinde Amazon işçileri “pandemi, Amazon’un kârını işçilerin, toplumun ve gezegenimizin önüne nasıl koyduğunu ortaya çıkardı” diyor ve çalışma koşullarının iyileştirilmesini, sendikal faaliyetlere katılanlara işten atma tehdidinin son bulmasını, yöneticilerin işçi haklarını kabul etmesini, toplu sözleşme hakkının tanınmasını talep ediyorlar. Bu taleplerin gerçekleştirilmesinin nihai çözümünün ancak Amazon vb. şirketlerin işçi sınıfının denetimi altında kamulaştırılmasıyla mümkün olacağını bilerek bu mücadeleleri yürütmek gerekiyor. Bu ve bunu takip edecek grevlerin zaferle sonuçlandırılması tüm dünyada farklı sektörlerde çalışan emekçiler için de önemli bir kazanım olacaktır.

Sermayenin muhalefeti sermayenin iktidarına karşı!

CHP lideri Kılıçdaroğlu, Erdoğan ve iktidarının ülkeyi soktuğu ekonomik krize karşı kendi çözüm önerilerini 7 madde olarak sıraladı. Bu 7 maddenin içinde işçinin emekçinin derdine derman olacak somut bir önlem ya da politika aramak boşuna. Olmamasının da sebebi açık. Çünkü bu maddeler içinde sermaye karşıtı en ufak bir ifade yok. Bir kez daha sermayenin muhalefeti sermayenin iktidarına karşı!

Sermayeye güven vererek emekçi halkın sorunu çözülemez

Önce güveni sağlayacak adımlar atılacak diyor Kılıçdaroğlu ve ekonomi politikalarında akıl mantık ve bilim öncelenecek diyor. Ekonomi karşıtı sınıfların bir mücadele alanı. İşçi sınıfı ve emekçi halk bir yanda sermaye diğer yanda. Peki güven kime verilecek? Kılıçdaroğlu’nun güven vermekle sermayeyi kastettiği çok açık. TUSIAD’la kelimesi kelimesine aynı cümleleri kurdukları için bundan şüphemiz yok. Ama bugün geleceğe güvenle bakamayan işçi sınıfıdır. Sermayeye karşı olmadan da işçi sınıfına güven vermek söz konusu olamaz.

Ekonomi bilimi dedikleri sermayenin hurafeleridir

Peki ekonomide akıl, mantık ve bilim neyi söylüyor? Kılıçdaroğlu ve TUSIAD burada da aynı kelimelerle konuşuyor. Bilim dedikleri iktisat ders kitaplarında yazan burjuva dogmalarıdır. Önerileri faiz arttırmaktan, faturayı emekçi halka yıkarak enflasyonu kontrol altına almaya çalışmaktan ibarettir. Bilimsel sosyalizm, kapitalizmin sürekli kriz yaratan çarpık yapısını tahlil ediyor, işlemediği defalarca kanıtlanan piyasa anarşisinin yerine, kamu mülkiyetine dayalı merkezi planlamayı öneriyor. Ama bu öneriler Kılıçdaroğlu’na ve TUSIAD’a göre bilimsel değil. Çünkü onlar için “bilimsel” olan sermayenin çıkarına olandır. O da bilim değil sınıf ideolojisidir.

Merkez Bankasını siyasi iktidardan alıp uluslararası sermayeye bağlamak çözüm olamaz

Mesela yine 7 maddenin biri olan “Merkez Bankası bağımsızlığı” bilimin değil uluslararası sermayenin küreselleşmeci emperyalist kutsal kitabının bir parçasıdır. Mesele Merkez Bankasının bağımsızlığı değildir. Önemli olan, hangi sınıfın Merkez Bankasına hükmedeceğidir. Bugün istibdad rejiminin sürdürülmesi ve finanse edilmesi için Merkez Bankasının kullanılması elbette yanlıştır. Bu bir politika bile değildir. Düpedüz milli kaynakların istibdad tarafından hortumlanmasıdır. Ancak bunun çözümü hortumun ucunu başka tarafa çekmek değil hortumu kesmektir. Eğer ülke piyasa anarşisine ve sermayenin tahakkümüne terk edilmeyecekse para politikasının, yani merkez bankasının idaresinin işçi sınıfı iktidarına bağlı ve bağımlı olması şarttır.

Devr-i sabık yaratmayacağım diyen yağmanın hesabını soramaz

İsrafa karşı genelge çıkarcak ve israfa yol açan bütün uygulamalara son vereceklermiş. Beştepe’nin müsrifliği halkın belini büküyor bu doğru. Ama bu dış fırçalar kenarına açık bırakmak, odadan çıkarken ışığı kapatmamak gibi bir müsriflik değil! Tüm bir istibdad rejiminin sürdürülmesini sağlayan bir sürekli yağma mekanizması söz konusu. Peki sabah akşam devr-i sabık yaratmayacağınız diyen Kılıçdaroğlu bu yağmanın hesabını sormayacağına dair istibdad cephesine güvence verirken bu vadedini nasıl yerine getirecek?

Erdoğan da kendi yöntemiyle sermayeye ve emperyalizme güven veriyor

Kılıçdaroğlu’nun önerileri çözüm namına emekçi halka bir

şey sunmadığı gibi Erdoğan’ın yaptıklarıyla pek çok yönden ortaklaşıyor. Örneğin Erdoğan da sermayeye güven vermediği mi? “Sermaye kontrolleri yok”, “servet vergisi yok”, “kamulaştırma yok” dedi, “serbest piyasayla” devam dedi. Hepsi sermayeye verilen güvencelerdi. Dediğini de yaptı. Amerikan muhalefeti Erdoğan’a Batı ile anlaş dedi. Batı’dan borçlandı dedi. O, Batı ile perde arkasından, Batı’nın ve Siyonizmin köpeği emirlerle ve şeyhlerle ise herkesin önünde anlaşılıyor, onlardan borçlanıyor. Böylece emperyalizme ve Siyonizme güven veriyor. Muhalefete göre bilimin gereği faiz arttırmaktı... Erdoğan, adını öyle demese de faizi arttırdı. Faturasını hazineye kesti. Bu politikaların faturasını da sermayeye kesmedi. Mesela sosyal güvenlik politikası sermayenin kırmızı çizgisidir. Erdoğan “seçim kaybetsem de EYT yok” diyerek sermayeye verdiği sözü tutuyor. Yine asgari ücret zammı için SGK primlerinde indirim yapmadı. Üstüne şirketlerin ödediği kurumlar vergisinden bile indirim yaptı. Tüm maliyeti hazineye yükledi. Görmüyor musunuz? Erdoğan sermayeye devletin malı deniz hep beraber yeriz diyor!

Çözüm sermayenin siyasetinden bağımsızlaşmakta ve işçi sınıfının iktidarında!

İşte tablo karşımızda. Sermayenin muhalefeti sermayenin iktidarına karşı. Burada işçi sınıfı nerede? Bakırköy’de CHP’ye karşı grevde! Metal işçileri ise arkasını AKP’ye dayayan grev yasalarına güvenen MESS’e karşı greve gidiyor! Tüm bunlar işçi sınıfının birleşmesinin, siyasete ağırlığını koymasının, işçi iktidarı için mücadele etmesinin hem gerekli hem zorunlu hem de acil olduğunu gösteriyor.

Şaka sensin! Sorumlusun ve hesap vereceksin!

Sağlık Bakanı Fahrettin Koca ülkedeki Koronavirüs vakalarının 5 kata kadar varan muazzam artışını “şaka” olarak niteliyor. Hiç komik değil. Üstelik asıl şaka olan dünyadaki ülkeler müthiş bir hızla Omikron’a teslim olurken, virüs bas bas bağırıp ülkeye gelirken tek bir önlem almayan sağlık bakanının kendisi. Türkiye pandemi boyunca vatandaşına en az destek olan ülkelerden biri. Keza Omikron ülkeye girmesin ve yayılmasın diye tek bir önlem alınmadı. Ne aşılama artırılmaya çalışıldı ne kalabalıklar azaltıldı, ne hasta ve temaslı tespiti yapılmaya çalışıldı ne de karantina izolasyon tedbirleri sosyal destek verilerek uygulamaya kondu.

Sağlık bakanının kabahati sadece kötü bir yönetici olması değil. İyi ve becerikli bir yönetici olsaydı da sonuç farklı olmazdı. Kendisi kapitalizme ve piyasaya bağlılıkta kusur etmeyen bir parti olan AKP’nin bakanıdır. Ayrıca bir özel hastane patronu olarak kapitalizme göbekten bağlı ve sağlık politikalarının özelleştirilip ticarileştirilmesinden doğrudan fayda sağlıyor. Bugün pandeminin dünya çapında ve Türkiye’de bir türlü kontrol altına alınmamasının sebebi da kapitalist düzenin ta kendisi.

Yeni bir yıla adım attığımız bugün aynı zamanda Covid-19 pandemisinin başlamasının ikinci yıl dönümü. Uza-yaya en gelişmiş teleskopları gönderen, atom altı parçacıklar üzerine kuantum çalışmalarında sürekli gelişme kayde-

Fahrettin Koca’dan Omikron dalgasına karşı laubali açıklama: “İstanbul’da artış tam tamına yüzde 500. Şaka gibi ama oran bu.”

den dünya, pandemiyi alt etmeyi başaramadı. Ne tezat!

İki yılda virüs kendini sürekli değiştirip önlemlerden kaçma kapasitesinde sürekli yol aldı, almaya da devam ediyor. İnsanlık ise pandemi ile mücadelede bir arpa boyu yol alamadı. Hasta olanları test yapıp tespit edip, hasta olma şüphesi olanları toplumdan yalıtmayı bir türlü beceremedi. Umutlar bulunacak bir aşya bağlandı. Dünya tarihinin gördüğü en kısa zamanda aşyayı buldu da. Ama bu sefer aşyayı dünyaya eşit dağıtılmayınca hastalığın tekrar tekrar yayılmasının önüne geçilemedi.

En son virüs Omikron kılıfına büründü. Bulunduğu ilk andan itibaren önceki formlarına göre çok daha hızlı bulaştığı bilim insanları tespit edilmişti oysa. Dünya buna rağmen şimdi de Omikron’a teslim durumda. Dünyada vaka sayıları her gün yeni

rekorlar kırıyor. Alınması gereken önlemler pandeminin en başında neyse şimdi de o. Aşılar üzerindeki patentleri kaldırıp her ülkenin aşı üretmesinin önünü açmak, hasta olanı tespit için topluma yaygın test yapmak ve hastalık bulaşma riski olanları karantinaya almak. Ama bu önlemler bir türlü alınmıyor.

Tüm ülkelere ücretsiz sağlanması gereken aşıların formülü ilaç şirketleri kâr etsin diye açıklanmıyor, patronların kârı devam etsin diye iş yerlerinde, okullarda, servislerde çalışan sayısının arttırılarak günlük çalışma saati azaltılması ve sosyal ve maddi destek sağlanarak izolasyon ve karantina uygulamaları yapılmıyor. Çünkü üretim hattından çekilen her bir işçi, üretim alanına alınacak her bir işçi maliyet demek. Önlemlerin alınmamasının sebebi açık. Sağlığın dünya çapında kapitalist piyasaya terk edilmiş olması.

Kınık’ta maden işçileri ölümden döndü: İş cinayetleri sermayenin fitratında var!

İzmir’in Kınık ilçesinde bulunan Polyak Eyzek Enerji Üretim Madencilik A.Ş.’ye ait Polyak maden ocağında 18 Aralık’ta, akşam saat dokuz sularında bir patlama meydana geldi. Patlama sebebiyle maden ocağında kısmi göçük yaşanırken ocakta bulunan 40’tan fazla madenci yaralandı, bir kısmında hafif ve orta derecede yanıklar oluştu. Maden işçileri bir alev topu gördüklerini ve basıncın etkisiyle yere kapaklandıklarını aktardılar.

Yaşanan patlamanın ve göçüğün ardından maden şirketi bir açıklama yaptı. Şirket açıklamada, olayın patlama ve göçükle ilgisi olmadığını

iddia etti! Alınmayan işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri sonucu yaşanan patlama sanki bir doğa olayıymış gibi gösterilerek “ayak arkasındaki boşluğun ani oturması ve meydana gelen basıncın etkisiyle oluşan güçlü hava ve toz akımı neticesinde” olduğu açıklaması yapıldı. Maden işçileri büyük bir faciyanın eşliğinden döndü.

Senelerdir ölçüm cihazlarının ayarlarıyla oynanıyor!

Yaşanan patlama aylar hatta yıllar öncesinden adeta “geliyor” demişti. Soma’daki eylemlerde Bağımsız Maden-İş sendikası

yetkilileri ve üye işçiler bu konuda defalarca uyarıda bulunmuştu. Yaptıkları açıklamalarda özellikle Polyak ocağını işaret ederek, ocakta yüksek metan birikimi olduğunu, ölçüm cihazları uyarı vermesin diye şirket yönetiminin cihazların ayarlarıyla oynadığını söylemişlerdi.

Yani eşliğinden dönülen bu facia, şirketin söylediği nedenlerden değil, sermayenin her zaman işçinin canı söz konusu olduğunda tercih ettiği kâr hırsından kaynaklanmıştır. Uydurma açıklamalarla gizlenen şey alınmayan tedbirlerdir.

Maden işçisini kelle koltukta çalışmaya zorlayan da maden patronlarına ödül gibi cezalarla yeni facialar yaratması için fırsatlar sunan da bu sermaye sisteminin ta kendisidir. Dün Soma’da, Ermenek’te, bugün Polyak’ta yaşananlar madenlerde özelleştirme ve taşeronluk politikalarının sonuçlarıdır. Tüm bu politikalarla karşı tek bir maden işçisinin kılına zarar gelmemesini sağlayacak şey ise madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasıdır.

Sungur Savran

Sosyo-ekonomik mutasyon şart!

Bazen gerçekleri en çığ haliyle, süslemeden, işin edebiyatına kaçmadan haykırmak gerekiyor. Eğer işçi sınıfı kendi gücüne güvenip dünyanın gidişatına el koymazsa, en azından en hassas alanlardaki üretim araçlarını kamulaştırıp planlanmış bir ekonomi kurmazsa, felaket kapımızda. İnsanlık uçurumun kenarında. İklim değişikliği bunu gösteriyor, dünya çapında yükselen faşizm tehlikesi bunu gösteriyor, yeni bir dünya savaşı tehdidi bunu gösteriyor. Hepsinin ardında kapitalizmin piyasa kumarhanesinde her şeyi kâr hırsına bağlayan ekonomik yapısının artık teklemesi yatıyor.

Koronavirüs badiresinin insanlığı getirdiği nokta da bunu gösteriyor. Onun ardında da kapitalist ekonomi sisteminin akıl dışı doğası var. Bakın bundan tam bir yıl önce, 16 Aralık 2020 tarihinde Devrimci İşçi Partisi’nin öncülüğünde bölgemizin 11 Marksist parti ve örgütü yayımladıkları bildiri de ne demişler?

“Bilim bu korkunç salgın karşısında insan hayatının korunması için çözüm buldu. Kapitalist üretim ilişkilerinin, insan aklının keşiflerinin ve insan hayatının kurtarılmasının önünde durmasına izin vermeyelim! Hastalığın kökünün kurutulmasını yıllar boyunca engelleyecek olan şey tekellerin kâr hırsı olacaktır. İlaç devleri kamulaştırılsın! Halk için anlaşılabilir olsun diye “fıkrî mülkiyet hakları” olarak adlandırılan ve aslında bu tekellerin halkı yağmalama ve yaşam hakkından mahrum bırakma olanağı anlamına gelen şey yok edilsin! Tüm dünya nüfusuna aşı sağlamak için tüm kaynaklar seferber edilsin!”

Demek ki aşının ilk uygulandığı an olan Aralık 2020’de “Perşembenin gelişi çarşambadan belli” imiş! Bundan sadece iki ay sonra gazetemizin Şubat sayısındaki yazımızda yeni bir unsura işaret ederek tehlikeyi şöyle anlattık:

“Afrika’da bugüne kadar kaç kişi aşı oldu dersiniz? Toplam 25! Yazıyla yirmi beş! Bu, sonunda bir intikam olarak virüsün zengin ülke insanlarına geri dönmesi demek. Herkes kurtulmadıkça kimse kurtulamaz virüsten bu bütünleşmiş 21. yüzyıl dünyasında. Üstelik, çözüm geciktikçe yeni “varyant”lar çıkıyor: “İngiliz varyantı”, “Güney Afrika varyantı” derken aşının etki yapamayaacağı başka “varyantlar” gelecek. Virüs kendini korumak için biyolojik mutasyon geçiriyor. İnsanlığın kendini koruması için sosyo-ekonomik mutasyon yaşamaması şart!”

Haziran ayında Hindistan’da ölümlerin nehirlerle atılmasına yol açacak kadar korkunç bir salgın yaşanınca bu doğrulandı ve Delta varyantı dünyaya dehşet saçtı. Ama kuzey yarıküreye yaza giriyordu. 24 Haziran’daki yazımızda yine uyardık: Yaz mevsimi, “bizde, Avrupa’da, Amerika’da, bütün kuzey yarıkürede virüsü temizler! Sonra kış gelince ver elini Delta varyantı, Epsilon varyantı, Zeta varyantı!” Yanılmışız! Yeni varyantın adı Omicronmuş!

Nasıl? Afrika’da nüfusun sadece yüzde 8’i aşıllı olunca orada patlak veren salgında üreyen yeni varyant gelip zengin ve bizim gibi orta halli ülkeleri vuruyor muymuş? “Perşembenin gelişi” bir kez daha belli miymiş?

Armağan Tulun yoldaşımız geçen ay Omicron ortaya çıkar çıkmaz bu sayfalarda yazdı. Afrika’yı aşısız bıraktınız, dünyanın en çok aşı uygulamış Hollanda’sı felaket yaşıyor, alın size dedi. Şimdi Omicron bize geldi. Artık hepimiz nasıl bir fırtına yaşadığımızı biliyoruz.

Sakın “bunu da atlatırız” demeyin! Şimdi önümüzde daha yaşanmamış esas büyük tehlike yatıyor: Omicron Delta’dan belki de 70 kat hızlı yayılıyor ama onun kadar ölümcül değil daha hafif geçiyor. Delta ağır etki bırakıyordu ama yavaş yayılıyordu. Bu hızlı yayılıyor ama hafif. Esas büyük tehlike hâlâ önümüzde: Gelecekteki varyantın hem hızlı yayılan hem de kırıp geçiren bir varyant olmayacağını kim garanti eder? Üstelik Omicron şimdiden aşı duvarını tehdit ediyor. Ya aşılar yarın çıkacak varyanta karşı bütünüyle etkisiz olursa? Bu çifte tehlike insanlığı silip süpürür! Omicron belki de doğanın insanlığa son uyarısıdır.

İşçiler! Tablo açık değil mi? Bu salgın bir “doğal afet” değil. Kapitalizmin yarattığı bir felaket! Öyleyse kendimizi, çocuklarımızı ve insanlığı korumak için iş başa düşüyor. İlk sağlık tedbiri, maske-mesafe-temizlik olabilir. İkincisi kapitalizmi devirmek!

Avrupa

İtalya: Ayrı gayrı yok, genel grev var!

Bundan yedi sene önce, 14 Aralık 2014'te, İtalyan işçi sınıfı başarılı ve kitlesel bir genel grevle bütün ülkeyi sarsmış, sermayenin istekleri doğrultusunda hazırlanan yeni bir iş yasasına karşı aylarca kıran kırana mücadele etmiş, fakat ne yazık ki patronların saldırısını püskürtmeyi başaramamıştı. Bu yenilgiden beri, İtalyan işçi sınıfı görece bir durgunluk dönemine girmişti. Neredeyse günü gününe yedi yıl sonra, 16 Aralık 2021'de gerçekleşen genel grev ile bu durgunluk döneminin geride kalmış olabileceğini gösteren ilk işaret verilmiş bulunuyor. Dahası, grev ülkedeki en büyük iki işçi sendikaları konfederasyonu olan CGIL ve UIL üyesi işçilerin birlikte şalter indirmesini sağladı. Yani İtalyan işçileri, "Ayrı gayrı

yok, birleşik işçi cephesi var!" demek için ilk adımı attı.

Genel grev, İtalya çok kritik bir eşikten geçmekteyken gerçekleşmiş bulunuyor. Eski Avrupa Merkez Bankası Başkanı Mario Draghi, yaklaşık bir yıldır ülkeyi bir çeşit ulusal birlik hükümeti ile yönetmekteydi. Şimdi ise Draghi, Şubat başında boşalacak cumhurbaşkanlığına talip. Draghi'nin bu sebeple başbakanlığı bırakması, yerine bir uzlaşma adayı bulunması zor gözüktüğü için ulusal birlik hükümetinin dağılması anlamına gelecek. Bu durumda erken seçime gidilirse Fratelli d'Italia ve diğer ön-faşist parti olan Lega'nın (Birlik) başını çekeceği bir hükümetin kurulması kesin gözüküyor. Dahası, Forza Nuova (Yeni Güç) adlı faşist örgütün CGIL genel

merkezini basması olayında gördüğümüz üzere, faşist örgütler de tetikte bekliyor.

İki milyon işçi iş bıraktı

Bu şartlar altında 16 Aralık genel grevi işçi sınıfının bir gövde gösterisi hâlini aldı. Grev katılımı yedi sene önceki düzeylere ulaşmasa da yaklaşık iki milyon işçinin 16 Aralık günü iş bıraktığı belirtiliyor. Dahası, greve katılım oranları sektörel ve coğrafi olarak büyük değişim göstermekle birlikte bazı noktalarda yüzde seksen beşe ulaştı. Daha önemli olanı, İtalyan işçi sınıfının güçlü taburlarının konfederasyon farkı gözetmeksizin mücadele alanında birleşmesi, ayrı gayrı yok, genel grev var mesajını dosta düşmana vermesiydi. Genel grev kara-

rı alınmadan önce dahi bir "Ayrı gayrı yok!" eğiliminin İtalyan işçi sınıfının bağrında doğmakta olduğu gözleniyordu. Eylül ayında, CGIL, UIL, COBAS, USB, SI COBAS gibi farklı konfederasyon ve taban sendikalarından işçiler "Unire la lotta contro i licenziamenti!", yani "İşten çıkarmalara karşı mücadeleyi birleştirelim!" isimli bir girişim için çağrıda bulunmuşlardı. 16 Aralık'ta gerçekleşen mitingde bu çağrı âdeta hayat bulmuş oldu. Patronun fabrikayı kapatma kararına işgal ile karşılık veren GKN'nin metal iş-

çileri CGIL kortejinde, yine işten çıkarmaya karşı mücadele eden Air Italy işçileri ise UIL kortejinde ama her ikisi aynı mücadele alanında, omuz omuza yer aldı.

16 Aralık, henüz sadece bir başlangıç. Ama İtalyan işçi sınıfının silkinip siyaset sahnesine çıkmak için ilk adımı atmış olabileceğini gösteren çok önemli bir başlangıç. Hem patronlara hem de yükselen faşist tehdide karşı, İtalyan işçi sınıfının bu yolda ilerlemeye devam etmesi, "Ayrı gayrı yok, birleşik işçi cephesi var!" demesi bize de örnek olmalı.

Latin Amerika

Şili halkının bir yıl içinde üçüncü zaferi

19 Aralık günü Şili'de başkanlık seçimi yapıldı ve ılımlı sosyalist parti Geniş Cephe'nin Komünist Parti ile ittifak halinde seçime giren aday Gabriel Boric, 1973-1990 arası General Pinochet yönetimindeki gerici askerî diktatörlüğe sahip çıkan, Latin Amerika'da yayılmakta olan faşist eğilimin bu ülkedeki temsilcisi Kast'a karşı oyların yüzde 56'sını alarak başkan seçildi. Bu, Şili halkının bir yıl içindeki üçüncü zaferi. İlk zafer 2020 Ekim ayında Pinochet'in 1980 Anayasası'nın yerine yenisini yapmak üzere bir Kurucu Meclis kurulması konusundaki referandumda elde edildi. Halkın yüzde 80'i gibi bir ezici çoğunluk Kurucu Meclis'e "evet" dedi. İkinci zafer, Mayıs 2021'de yapılan Ku-

ru Meclis seçimleriyle geldi. Seçim 30 yıldır devam eden sağ ile merkez sol arası gelgite son verdi, sosyalistler ilk kez merkez solun önüne geçti. Sosyalist sol, Kurucu Meclis'te kendi isteği dışında herhangi bir maddenin geçmesini veto edebilecek kadar sandalye kazandı (üçte bir).

La Revuelta!

Pinochet rejimini süpürmeye yönelik bu atılımlar bir tek şeyin sayesinde oldu: 2019 Ekim ayında başlayan bir devrimci yükselişte büyük işçi, emekçi ve ezilen halk kitleleri rejimi kökünden sarstılar. Sonra bu isyan (İspanyolca "la Revuelta") Koronavirüs salgınıyla durmak zorunda kaldı. Referandum, Kurucu Meclis seçimi ve Boric'in seçilmesi, hepsi halktaki bu devrimci ruh

durumunun farklı biçimlerde dışavurumudur. Boric'in seçildiği akşam başkentin ana arteri Alameda Caddesi'nde bir yılan gibi kıvrılarak kilometrelerce uzanan halk kitesidir her şeyin ardında bulunan.

Boric'in Şili toplumunda etkili değişiklikler yaratacağını beklemek hayalcilik olur. Boric seçimin ikinci turunun öncesinde düzene gerekli güvenceleri vermiştir. Ama halk yırtıcı kaplan gibi bekliyor, Seçim gecesi, Boric'i dinleyen kalabalık "Tutsakları özgürleştir, mücadeleye katılınsınlar." diye haykırıştır. "Tutsaklar" 2019'da tutuklanan üç bin isyancıdır. Oysa Boric seçim kampanyası sırasında "Şiddet ve yağmaya katılanlar affedilemez." demiştir!

Şimdi Şili'nin önündeki mesele şudur: Halkın bu taleplerine ("tutsaklar"ın salıverilmesi, Mapuche'lerin taleplerinin karşılanması vb.) Kurucu Meclis sahip çıkıyor. Bunun için meclis çoğunluğu "egemenlik" talep ediyor. Ama bu egemenliği sağlamak için ardında hiçbir devlet gücü yok. Ne parlamento, ne mahkemeler, ne de en önemlisi ordu, jandarması, polisi ile silahlı birlikler. Bu sonuncular başkana, yani yürütmeye bağlı. Ama şimdi Boric seçildi ve Mart ayında La Moneda sarayına girecek! İşte dananın kuyruğu burada

kopacak. Boric tutsakları salmak için mücadele etmezse, Mapuchelerin Araucania olarak anılan tarihî topraklarındaki OHAL'i kaldırmaz, Kurucu Meclis'in yanında durmazsa etkisi sifıra yakın olacaktır.

Boric ülkenin yürütmesinin başı olarak bir seçim yapmak zorunda: 30 yıllık demokrasi komedisinin kalesi parlamentoyu mu seçecek yoksa emekçilerin ve ezilenlerin yeni karargâhı Kurucu Meclis'i mi? Bugün Şili'de işçi sınıfı uğruna izlenecek politika bütün stratejisini bu kavşakta inşa etmelidir.

Latin Amerika

Argentinazo'dan IMF'ye Arjantin

"Hepsi gitsin! İşçi hükümeti ve mahalle meclisleri!"

Arjantin'de 2001 yılında ekonomi Aralık sonunda Argentinazo (Arhentinazo okunuyor) ismiyle tarihe geçecek dev bir halk isyanıyla sarsılmıştı. Argentinazo, başkanlık sarayından helikopterle kaçan başkan De La Rúa'nın yerine seçilen üç başkan, yani toplam dört başkan devirmiş, ancak beşincisi ayakta kalabilmişti.

Bu isyan IMF'nin ve kemer sıkma politikalarının uzun süre önünü kesti. Arjantin burjuvazisi sol görünümlü hizmetkârı

Peronizmin kollarına sığınacaktı. Ama 2015'te seçilen sağcı ve piyasacı Macri, 2017'de IMF'yi ülkeye yeniden getirdi. Macri 2018'de seçimlerde bu yüzden yenildi, yerine yine sözde sol Peronistler geldi ve ülkeyi derin bir ekonomik krizin içine sürükledikten sonra şimdi de kurtuluşu yine IMF'de buldular.

Bugün Arjantin işçisi, emekçisi, Argentinazo'nun 20. yıldönümünde 2001'de olduğu gibi yenden kemer sıkma programlarının

içine sürükleniyor. Ama bu sefer sermayenin karşısında Argentinazo'da staj gördükten sonra adım adım kitleselleşmiş bir devrimci hareket var. Dört devrimci Marksist (Trotskist) partinin oluşturduğu, 2011'de kurulmuş olan FIT-U (Solun ve Emekçilerin Cephesi-Birlik) Ekim ayı sonunda yapılan genel seçimlerde tarihinin en yüksek oyunu alarak yüzde 5'in üzerine çıktı. Hareket, 11 Aralık'ta IMF'ye karşı Peronist bürokrasinin engellerini aşabilen sendikaların, Piquetero'ların, mahalle örgütlerinin, kadın, gençlik ve başka kesimlerin hareketlerinin desteklediği bir büyük eylemin örgütlenmesinde rol oynadı. Arjantin'den gözünü zü ayırmayın.

Afrika

Sudan'da makyaj döküldü, asker halkla karşı karşıya!

2019'da 30 yıllık Müslüman Kardeşler diktatörlüğünü ve başındaki Ömer Beşir'i deviren Sudan devrimi, ardından yarı yolda durmuş, eski rejimin devamı olan ordu ile ortak bir Egemen Geçiş Konseyi'ne razı olmuştu. 26 Ekim'de askerler darbe yaparak devrimin Konsey'deki temsilcilerini tutukladılar. Sonra eski sivil başbakanla yollarına devam etmeye karar verdiler. Askerî yönetime makyaj! Halk zincirlerinden boşanarak sokakları doldurdu. Şimdi talep eski Geçiş Konseyi'nin yeniden kurulması değil. Bütününü sivillerden, devrim kampından temsilcilerden oluşan bir hükümet. Yani iktidar devrimci halka! Halk iki ayda 57 ölü verdi. Yüzlerce si yaralandı. Polis ambulanslara

izin vermiyor, halk motosikletleri ambulans olarak örgütüyor. Asker polis gösteriler sırasında düzinelere kadına tecavüz etti. Yoksul halk susmuyor!

Generallerden biri 3 Ocak Pazar günü Fransız *Le Monde* gazetesine demeç vermiş, gösterileri "zaman kaybı" olarak nitelemiş, "Buradan hiçbir politik sonuç çıkmaz." demiş. Akşamına sivil başbakan istifa etti! Politik sonuç çıkmazmış! Başbakan ABD ve AB'nin adamıydı. Şimdi o gidince askerî rejimin makyajı gitti. Paralar suyunu çekebilir. Ama daha önemlisi emperyalistler ne yaparsa yapsın, halk rejimi devirmekte ısrarcı. Sudan'da devrim yaşanıyor, dünya kör sağır!

Boğaziçi direnişinin birinci yıldönümü! İstibdadın kayımlarına karşı hürriyet istiyoruz!

2 Ocak 2021'de istibdadın Cumhurbaşkanlığı kararıyla Melih Bulu'yu Boğaziçi Üniversitesi'ne kayyım olarak atması büyük bir mücadelenin fitilini ateşledi. Bu mücadele Melih Bulu'nun şahsına değil, bir bütün olarak istibdadın üniversiteleri tahakküm altına almak için atadığı kayyım siyasetine ve memlekette kurduğu baskı ortamına karşıydı. Türkiye'nin dört bir tarafında onlarca üniversitede yapılan destek eylemlerinin, eylemlere yüzlerce öğrencinin katılmasının, halkın gündeminde geniş yer bulmasının sebebi verilen mücadelelerin hürriyet mücadelesi olmasıydı.

Bugün Boğaziçi direnişi 1. yılını deviriyor. Geçen bir yılda istibdad sopsasını öğrenciler üzerinde fütursuzca kullandı, hukuksuzca gözaltılar yaptı, televizyonlardan hedef gösterdi, medyayla karaladı. Tüm bunlara rağmen öğrenciler geri adım atmadı, kafasını kaldırdı ve 6. ayın sonunda Melih Bulu'yu üniversitesinden kovmasını bildi. Verdiği mücadele ile istibdadı bir geri adım atırmayı başardı. Buradan mücadele eden, hürriyetini sokaklarda savunan, baskılara rağmen yılmayan tüm sıra arkadaşlarımıza selam olsun, direnişin 2. yılı yarım kalan mücadelemizi tamamlayan yıl olsun!

İstibdad geri adım attı ancak vazgeçmedi! Melih'i yolladık Naci'yi de yollayalım!

2 Ocak gecesi bir Cumhurbaşkanlığı kararıyla Boğaziçi'ne gelen Melih Bulu 14 Temmuz gecesi yine bir Cumhurbaşkanlığı kararıyla görevden alındı. Göreve

atayan da alan da Cumhurbaşkanı olarak gözüke de Bulu'nun gidişi verilen mücadelenin bir ürünüdür. Yeni dönemde yüz yüze eğitime dönüşecek üniversitede eylemlerin büyümesinden çekinen istibdad, bu süreç boyunca yıpranan Bulu'yu kızığa çekti. Yerine ise Bulu'nun yönetici kadrosunda olan, akademisyenlerin kendi aralarında yaptığı güven oylamasında %97 oranında istenmeyen Naci İnci'yi atayarak Boğaziçi'nden vazgeçmeyeceğini gösterdi. Naci İnci de göreve geldiği andan itibaren başlattığı cadı avıyla birçok akademisyenin okulla ilişkisini kesti, öğrencilere disiplin soruşturmaları açtı ve iki sıra arkadaşımızdan şikayetçi olarak tutuklanmalarına sebep oldu. Aynı Melih Bulu gibi üniversite için büyük bir güvenlik tehdidi olan, sırtını istibdada yaslayan Naci İnci'yi yollamak için kolları sıvamalıyız. Burada sırt dönme eylemlerine usanmadan devam eden akademisyenlere, öğrenciler kadar büyük görev düşüyor. On yıllık meslektaşlarını soruşturma açmadan kaybeden akademisyenler grev dahil tüm eylem biçimlerini masaya yatırmalıdır.

Boğaziçi direnişinden çıkarılacak en önemli ders: Hürriyet sokakta kazanılır!

Boğaziçi direnişi içerisinde birçok dersi bulduran bir mücadeledir. İstibdad polisyle, yargısıyla, medyayla son derece örgütlü hareket ederken, öğrencilerin gerek üniversite içerisinde gerek üniversite dışarısında etkin bir örgütlü yapı kurmadığını gördük. Mücadelenin ateşinin dindiği bugünlerde böyle bir örgütlülüğün eksikliği mücadelenin bir daha yükselmesi önündeki en büyük engel. Çıkarılacak en büyük ders ise örgütlü bir mücadele vermenin yanında hakların sokakta kazanılacağıdır. Düzenin bizleri istibdad ile düzen muhalefeti arasında oy vererek siyaset yapmaya zorladığı yerde Boğaziçi direnişi ileri tarihli bir seçimde "bir oy" olmak yerine sokakta mücadele etmeyi seçmiştir. Kazanımlarını da bileğinin gücüyle almıştır. Şimdi sıra durulan mücadeleyi tekrar ayağa kaldırıp yarım kalan işi tamamlamakta. Melih'i yolladık Naci'yi de yollayalım, hürriyetimiz için sokaklarda mücadeleye devam edelim!

Komer'in arabasını yaktık, sıra NATO'yu yıkmakta!

6 Ocak 1969, devrimci gençliğin o günlerde adım adım yükselttiği anti-emperyalist mücadelenin doruk noktalarından biridir. Vietnamlı devrimcilerin "honço" yani kasap lakabını taktığı, Vietnam'da binlerce kişinin ölümünden sorumlu CIA ajanı Robert Komer 1968'de ABD'nin Türkiye Büyükelçiliğine atanmış, atandığı günden itibaren tepkilerin odağı olmuştu. Önce İstanbul'da sonra Ankara'da uçağının ineceği zamanlarda gençlik havalimanlarında kitlesel eylemler düzenledi, uçakların önünü kesti, Komer'i askeri havaalanına inmece mecbur etti. Daha ilk günden devrimciler Vietnam Kasabı'na "seni bu memlekette barındırmayacağız!" mesajını vermişti.

Komer, emperyalistlere özgü bir kibre sahip olacak ki devrimci gençliğin tepkisini ya anlamadı ya da küçümsedi. 6 Ocak 1969'da ODTÜ rektörü Kemal Kurdaş'ın özel davetiyle ABD bayraklı diplomatik aracıyla ODTÜ'ye geldi, aracını gören gençlik kısa sürede aracının başında toplandı. Aralarında o gün üniversitede verdikleri mücadeleyi ileride kampüs dışına çıkaracak olan Taylan Özgür, Ulaş Bardakçı, Sinan Cemgil'in de olduğu devrimci öğrenciler arabayı ters çevirdi ve ateşe verdi. Olay sonrası ne Komer ne ODTÜ rektörü Kurdaş görevlerinde uzun süre

kalabildi. Komer Kasım'da geldiği Türkiye'den sadece beş ay sonra 7 Mayıs 1969'da apar topar ayrıldı. Kurdaş ise olaydan sonra sadece 10 ay rektör kalabildi. Bugünkü gençliğin sahiplenmesi, yükseltmesi gereken parola budur: "Emperyalistleri ve yerli işbirlikçilerini bu memlekette barındırmayacağız!"

Vakit 6 Ocak'ta yanan ateşi büyütme vakti!

6 Ocak 1969'da Komer'in arabasını yakan gençlik bir gün değil her gün anti-emperyalist mücadelenin gerekliliklerini yapıyordu. 6. Filoyu denize döken de, ABD üslerini basan da yine aynı gençlikti. Çünkü emperyalizmin halkların baş düşmanı olduğu, bulunduğu coğrafyaya kan ve yıkımdan başka hiçbir şey vademediği konusunda gençlik hemfikir. Hiçbir şüphesi yoktu! İşte emperyalizme karşı bu tutarlı ve kararlı mücadele Komer'in arabasını yaktı, onu bu memlekette kovdu. Bugünkü gençliğe de bu yanan ateşi büyütme, 68 kuşağının başlattığı işi bitirmek düşüyor. Memleketteki son ABD üssü kapanana, Türkiye NATO'dan çıkana ve hatta NATO'yu yıkana dek mücadelemizi adım adım büyütelim. Emperyalistlerin yerli işbirlikçisi istibdad rejimini yıkalım, Türkiye'den ve Ortadoğu'dan tüm emperyalistleri kovalalım!

Devrimci Marksizm dergisinin yıllık İngilizce baskısı Revolutionary Marxism 2021 yayınlandı

Lenin'in *Ne Yapmalı* adlı eserinde ifade ettiği "Devrimci teori olmaksızın devrimci bir hareket olamaz." şiarının hakkını vererek, Türkiye ve tüm dünyanın işçi sınıfı mücadelelerine 2006 yılından beri teorik katkılarda bulunan *Devrimci Marksizm* dergisinin 2017 yılından bu yana *Revolutionary Marxism* adıyla yayınladığı İngilizce baskılarının sonuncusu yayınlandı.

2021 yılının Aralık ayı, işçi devletlerinin en önemlilerinden biri olan Sovyetler Birliği'nin dağılması ve kapitalizmin yeniden bu coğrafyaya musallat oluşunun 30. yılına denk geldiğinden, *Revolutionary Marxism 2021*'in ana dosya konusu *kapitalist restorasyon* olarak belirlendi. Bu dosyada yer alan altı makale, kapitalizmin Sovyet topraklarına geri dönüşünü analiz ediyor. Dosyanın *Revolutionary Marxism* Yayın Kurulu imzalı ilk yazısı meselenin kuşbakışı bir haritasını sunduktan sonra, bunu, hem Sovyetler

Birliği'nin bir işçi devleti olarak inşasına hem de kapitalizmin geri dönüşüne tanıklık etmiş çok önemli bir isim olan Sovyetler Birliği Marksistlerinden Yusuf Abramson, Yunanistan'da ömrünü kapitalizm ve emperyalizme karşı mücadeleyle geçirmiş, Yunanistan Devrimci İşçi Partisi'nin önderlerinden Savas Mihail-Matsas ve *Devrimci Marksizm* yazarlarından Sungur Savran, Armağan Tulunay ve Burak Gürel'in makaleleri izliyor.

Revolutionary Marxism 2021'in ikinci dosyası ise 21. yüzyıl kapitalizminin farklı yönlerden analizine yoğunlaşıyor. Dosyanın ilk makalesinde Sungur Savran 6 Ocak 2021 tarihinde ABD Kongre binasının Trump destekçisi bir grup tarafından basılmasının anlamını analiz ediyor ve bu olayın Trump'ın yaygın biçimde tanımlandığı şekilde popülist değil, bir ön-faşist karaktere sahip olduğunun kanıtı olduğunu ve yükselen faşizm tehdidine

karşı mücadelede kimlik politikalarının terk edilerek sınıf mücadelesine, teorik planda ise post-modernizm, post-kolonyalizm ve sol liberalizm gibi yaklaşımların terk edilerek Marksizm'e dönüşün gerekli olduğunu vurguluyor. Dosyanın diğer makalelerinde ise Ahmet Tonak dijital sektörün artık değer üretip üretmediğini sorgularken, Ertuğrul Oruç pandemi sürecini analiz ettiği makalesinde kapitalist dünyanın pandemi ile mücadelede başarısız olduğu, bulduğu aşırı bile etkin bir biçimde uygulamaktan aciz olduğu tespitini yaparak, pandeminin üstesinden gelinmesinin yolunun dünya çapında kâr değil ihtiyaçlar temelinde planlamaya izin veren bir sosyalist sistem olduğunu vurguluyor. Dosyanın son yazısında İranlı Marksist Nima Saburi, İran petrol ve doğalgaz sektöründe 2021'de meydana gelen grevlerin analizini yapıyor.

Derginin bu sayısının üçüncü dosyası, Marksizmin mirası

başlığını taşıyor. Engels, Lenin ve Luxemburg üzerine makalelerden oluşan dosyanın ilk yazısında Savas Mihail-Matsas Engels'in *Doğa'nın Diyalektiği* adlı eserini pandemi bağlamında analiz ederken, Volkan Sakarya, Engels'in Marksizmi ele almasının reformizm ve Stalinizme kapı araladığı iddialarına karşılık vererek Engels'in savunusuna giriyor. Özgür Öztürk ise Lenin üzerine Lars Lih, Alan Shandro ve Tamás Krausz'un dört kitabını bir arada değerlendirerek bunların Lenin'in analizine farklı açılardan katkı yapan önemli eserler olduğunu vurguluyor.

Bu dosyanın ve sayının son iki makalesi Rosa Luxemburg'a dair iki çalışmadan oluşuyor. Matsas, bu sayıdaki üçüncü makalesinde 1905 devrimi konusunda Rosa ve Trotskiy'in aralarındaki koşutluğa dikkat çekerken, Savran ise Leningrad'daki bir konferansta yapmış olduğu konuşmasının dökümü olan yazı-

sında Luxemburg'un 1917 devriminin eleştirilmesinde kullanılarak suistimal edilmesine karşı mücadele ediyor ve 1918 yılında Rosa tarafından hapisnede tutulduğu sırada yazılan ve bu suistimale dayanak yapılan broşürün Rosa'nın gerçek görüşlerini yansıtmadığını kanıtlarıyla ortaya koyuyor.

Revolutionary Marxism, Devrimci İşçi Partisi'nin yürüttüğü enternasyonalist pratiğin teorik alandaki yansımaları olmayı sürdürecektir.

Erdoğan suçu marketlere attı zammın büyüğünü kendi yaptı: Elektriğe ve doğalgaza yüzde 50 ile 125 arası zam!

Erdoğan doların hızla zirve yapıp 20 Aralık'tan sonra geriye doğru düşmesinin ardından "Zincir marketler hepsi de nasıl çıkarken hızla fiyatları çıkartıp etiketleri ona göre değiştirdiyse, inerken de aynı hızla bu etiketleri indirmeleri lazım." demiş ve artan fiyatların ve hayat pahalılığının sorumluluğunu marketlere yüklemişti.

Marketlerden indirim bekleyen Erdoğan esas büyük zamları kendisi yaptı. Devletin fiyatlarını kontrol ettiği elektrik ve doğalgaza arda devasa zamlar geldi. Kademeli tarife sistemine geçilen elektrik faturaları iki tarifeye ayrılırken, elektrik fiyatlarına yüzde 50 ile yüzde 125 arası zam yapıldı. Doğalgazda ise konutlarda kullanılabilecek yüzde 25, büyük sanayi ve ticari kuruluşlara sağlanana yüzde 50 ve elektrik üretim amaç-

lı kullanılabilecek yüzde 15 oranında zam yapıldı.

Zammın zamanlaması manidar!

Zamların zamanlaması da en az miktarı kadar önemli. Erdoğan

bu zamları yaptırmak için 1 Ocak tarihini bekledi. Nedeni çok açık. Çünkü 3 Ocak tarihinde yıllık enflasyon oranı açıklanacaktı. Bu enflasyon oranı da kamu emekçilerinin ve emeklilerin yılbaşında alacağı enflasyon farkı zamlarını

doğrudan etkileyecekti. Ayrıca kamu emekçileri sendikalarıyla yapılacak ek zam görüşmelerinde de bu enflasyon oranı esas alınacaktı. Bu şekilde 1 Ocak'ta yaptığı büyük zamlarla kamu emekçisinin ve emeklinin hakkını açıkça

gasbetmiş oldu. Şimdi milyonlarca kamu emekçisi ve emekli maaş zamlarına yansımayan ama elektrik ve doğalgaz dışında da tükettikleri her şeyin pahalılaşmasına yol açacak bu zamların bedelini ödemek zorunda.

KESK TÜİK hakkında evrakta sahtecilikten suç duyurusunda bulundu: Sadece evrakta sahtecilik değil düpedüz dolandırıcılık var!

Tüm bunlar yaşanırken kamu emekçilerinin köklü sendikası KESK, TÜİK hakkında resmi verileri çarpıtmaktan ve evrakta sahtecilikten suç duyurusunda bulundu. TÜİK başkanı Sait Erdal Dinçer daha önce kamu kuruluşları ve

STK'lardan alınan bilgilerde "Ek-siklikler, ricalar, yapılan protokoller sonucunda istenilen boyuttaki tüm veri miktarına ulaşamayabiliyor." diyerek herkesçe konuşulan gerçeği birinci ağızdan itiraf etmişti. KESK'in suç duyurusu son

derece yerindedir. İktidar TÜİK'e ricalarına devam ediyor, yetmiyor açıklanacak rakamları da kendi belirliyor. Geçtiğimiz günlerde yeni Hazine ve Maliye Bakanı Nurettin Nebati büyüme rakamlarını bir televizyon programında daha TÜİK

açıklamadan yüzde 12 olarak ağızdan kaçırdı. TÜİK'in istatistikî gerçekleri değil iktidardan aldığı siparişleri açıkladığına dair şaibe daha da artmış oldu. Unutulmalı ki TÜİK'in verileri çarpıtarak açıklaması sadece bir istatistik

sorunu değil. Enflasyon rakamının gerçekten düşük tutulması her zam dönemine işçinin, kamu emekçisinin ve emeklinin cebinden gelirinin alenen çalınması ve gasbedilmesi anlamına geliyor.

Bunun adı nitelikli dolandırıcılık!

TÜİK'in merakla beklenen yıllık enflasyon oranını tüketici fiyatlarında yüzde 36,08 olarak açıkladı. Bu rakam 2002 yılından bu yana enflasyonun ulaştığı en yüksek rakam. Ancak TÜİK'in açıkladığı rakamlar yine kuşku, yine şüpheli yine şaibeli! Enflasyon Araştırma Grubu'nun (ENAG) açıkladığı yıllık enflasyon yüzde 82,81! TÜİK Başkanı daha önce iktidardan gelen ricalar yüzünden verilerin her zaman sağlıklı olmadığını itiraf etmişti. Hesaplanan rakamların farkı ortada. ENAG'ın açıkladığı ricasız

rakamlara göre gıda enflasyonu sadece Aralık ayında yüzde 35,75... Yani TÜİK halkın bir ayda karşılaştığı gıda enflasyonunu yıllık enflasyon olarak karşımıza çıkartmış durumda. İktidarın 1 Ocak'ta yağdırdığı zamların tüm bu rakamlar içinde yer almadığını da ekleyelim.

Mızrağın çuvalı yırttığı yer: Üretici Fiyatları'ndaki (ÜFE) artış yüzde 79,89!

Ancak TÜİK dahi mızrağı çuvala sığdıramıyor. Mızrağın çuval-

lı deldiği yer ÜFE'de yani üretici fiyatlarında görülüyor. TÜİK'in resmi rakamlarına göre ÜFE yüzde 79,89! Yüzde 80 dememek için markette 99, 99'a satılan ürünler gibi enflasyon rakamı saptamışlar! ÜFE ile TÜFE arasındaki makas da rekor kırmış durumda. ÜFE'deki artış üretim maliyetlerinin yükseldiğini gösteriyor. ÜFE ile TÜFE arasındaki makas ise üretimdeki fiyat artışlarının yarı yarıya bile tüketiciye yansımadığını gösteriyor. Bu eğer doğru ise Erdoğan'ın fahiş zam yaptıklarını iddia ederek hedef

tahtasına koyduğu perakendecilere madalya takması lazım!

İşçinin emekçinin emeklinin cebinden çalınıyor: Nitelikli ve organize dolandırıcılık!

Ancak en önemli olan gerçek enflasyondan 50 puana yakın daha düşük açıklanan resmi enflasyon, 2022 yılı zamları için bekleyen kamu emekçisinin ve emeklinin kayıplarının karşılanmayacağını gösteriyor. İktidar asgari ücretteki gibi yine "rekor zam" edebiyatı yapsa

da gerçek olan işçiler gibi kamu emekçisinin ve emeklinin de alım gücünün düştüğü ve hakkının gasbedilmiş olduğudur. Dahası geçmiş kayıplar karşılanmadığı gibi enflasyon arttığı müddetçe kayıp devam edecektir. Bu durum kamu emekçileri ve emekliler için geçerli olmanın yanı sıra toplu sözleşmele enflasyon farkı alan işçiler için de geçerlidir. Resmi enflasyonla gerçek enflasyon arasındaki fark işçinin, kamu emekçisinin, emeklinin cebinden paranın çalınmasıdır!

İşçiye emekçiye enflasyon koruması! Çözüm Eşel Mobil (oynak merdiven) ve fiyat denetim komiteleri!

Mevduatlara döviz koruması getiren iktidar ücretleri enflasyonla ezmektedir. İşçiler, emekçiler için bu sürekli soyguna ve resmi dolandırıcılığa karşı tek yol ücretlerin enflasyon korumasına alınmasıdır. Bunun için eşel mobil (oynak merdiven) yöntemiyle her ay tüm ücretler enflasyon oranında otomatik arttırılmalıdır. Toplu sözleşmeye bağlı ya da toplu sözleşme dışı ücret zamları zorunlu olarak bu artış oranının üstüne yapılmalıdır. Tabii ki eşel mobilde enflasyon oranı makyajlanmış çarpıtılmış TÜİK rakamlarına göre değil bilim insanları ile sendikaların ve tüketici örgütlerinin içinde yer alacağı fiyat denetim komiteleri tarafından belirlenmelidir.

Mevduatı olana endeksleme yaptınız, zarar ihtimaline karşı sigortaladınız. Oysa asıl enflasyona ve kayıplara karşı endekslenmesi gereken ücret, maaş ve emekli maaşlarıdır!